

Ο ΜΗΡΟΣ

383

ΗΡΟΣ

ΤΣΙΝ-ΤΣΙΝ, Ο ΑΣΠΑΤΟΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

Ο άορατος Κινέζος

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ του Γραφείου 2 του Αμερικανικού Στρατού, του γραφείου που έχει σαν αποκλειστική δουλειά του τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν πρακτόρων τοῦ ἐχθροῦ, κυττάζει σοβαρὰ τὸ παιδί που εἶναι καθισμένο μπροστά του, μέσα στὸ γραφεῖο του, που βρίσκεται σ' ἓναν οὐρανοξύστη τῆς Νέας Υόρκης.

—Εἶμαι ὁ ταξίαρχος Κούν, Παιδί - Φάντασμα!, λέει. Χάρηκα πολὺ που ἔκανα πῆ γνωριμία σου. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς ἓνα παιδί μπορεῖ νὰ πετύχει ἐκεῖ ὅπου ἀποτύχαμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ἔχω ἀκούσει τόσα γιὰ σένα καὶ τὰ κατορθώματά του, ὥ-

**ΤΣΙΝ-ΤΣΙΝ
Ο ΑΟΡΑΤΟΣ
ΚΙΝΕΖΟΣ**

στε δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἀμφιβάλλω.

— Τί ἀκριβῶς συμβαίνει, ταξίαρχε Κούν; ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο ἡρεμα. Δὲν ξέρω σχεδὸν τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτῇ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιον Τσὶν - Τσὶν, ποῦ ἐπωνομάζεται Ἀόρατος Κινέζος.

Ὁ ταξίαρχος κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ ἀπαντᾷ:

— Ἀκουσέ με μὲ προσοχή. Παιδί - Φάντασμα. Εἶναι δυὸ μῆνες τώρα ποῦ συμβαίνουν παράξενα πράγματα ἐδῶ. Πολύτιμα ἔγγραφα ἔξαφα νίζονται μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας καὶ ἱκανοὶ πράκτορές μας χάνονται μυστηριωδῶς. Μυστικὰ ποῦ ἔχουν τεραστίαι σημασία γιὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Συμμάχων φτάνουν ὡς τὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ ἀλλόκοτα σαμποτάζ προκαλοῦν ἀφάνταστες ζημιές σὲ ἐργοστάσια καὶ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια ποῦ ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν πολεμικὴ παραγωγή. Ὅπως καταλαβαίνεις, κινητοποιήσαμε ἀμέσως ὄχι μόνο τοὺς πράκτορες τοῦ Γραφείου 2, ἀλλὰ καὶ τοὺς πράκτορες τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ "Εφ-Μπή-Αἰ. Καί, ὅπως καταλαβαίνεις ἐπίσης, δὲν καταφέραμε τίποτε, γι' αὐτὸ καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ ζητήσουμε τὴ βοήθειά σου. Τὸ μόνο ποῦ ἐξακριβώσαμε καὶ ἐξακολουθοῦμε νὰ ἐξακριβώνουμε, κάθε φορὰ ποῦ ἓνα ἔγγραφο ἢ ἓνας πράκτωρ μας χάνεται ἢ ποῦ γίνεται ἓνα σαμποτάζ, εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ

ὀφείλονται σὲ κάποιον Τσὶν - Τσὶν, ποῦ ἔχει τὸ παρατσούκλι Ἀόρατος Κινέζος.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Τσὶν - Τσὶν; ρωτάει ὁ Γιῶργος.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Τσὶν - Τσὶν; κάνει καὶ ὁ ταξίαρχος Κούν. Κανένας δὲν τὸ ξέρει. Κανένας δὲν τὸν ἔχει δῆ! Κανένας! Ξέρουμε μόνο ὅτι μένει στὸ Τσάινα Τάουν, στὴν κινεζικὴ συνοικία τῆς Νέας Υόρκης. Τὸ νὰ δοκιμάση κανεὶς νὰ τὸν θρῇ ἐκεῖ, εἶναι σὰν νὰ ψάγῃ νὰ θρῇ φύλλο στ' ἄχυρα! Μένουν ἐκεῖ καμμιὰ διακοσάρια χιλιάδες Κινέζοι, καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ ἓναν συμπατριώτη τους, κρατοῦν τὸ στόμα τους τόσο καλὰ σφραγισμένο, ὥστε δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς πάρῃς λέξι. Πάντως, ὅλα τὰ πράγματα δείχνουν ὅτι ὁ Τσὶν - Τσὶν ἔχει ὀλόκληρη συμμορία, γιατί συχνὰ χτυπάει σὲ δύο καὶ τρία διαφορετικὰ σημεῖα, ποῦ ἀπέχουν πολὺ μεταξύ τους. Καὶ νομίζω ὅτι...

Ἕνα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τὸν διακόπτει. Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ στὶς πρώτες λέξεις ποῦ ἀκούει χλωμιάζει.

— Ἀ!, κάνει. Πολὺ καλά. Ποῦ τὸν εἶδαν γιὰ τελευταία φορὰ;

Σωπαίνει γιὰ λίγο κι' ἔπειτα λέει:

— Πολὺ καλά!

Ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζει πρὸς τὸ Γιῶργο.

— Ξαναχτύπησε ὁ Τσὶν - Τσὶν, ὁ Ἀόρατος Κινέζος!

«Ένας από τους καλύτερους πράκτορές μας, στον οποίο είχα αναθέσει την παρακολούθηση ενός τμήματος του Τσάινα Τάουν, χάθηκε! Για τελευταία φορά τον είδαν στο μέρος όπου έκτελούσε το καθήκον του, μπροστά στο σπίτι ενός πλουσίου Κινέζου, του Τιέν Σιχ Χουό.

— Τί είναι ο Τιέν Σιχ Χουό; ρωτάει ο Γιώργος. Και γιατί είχατε αναθέσει στον πράκτορά σας να παρακολουθή το σπίτι του;

— Ο Τιέν Σιχ Χουό είναι ανώτερος κάθε υποψίας, απαντάει ο ταξίαρχος Κούν. Είναι φίλος των Συμμάχων και πολλές φορές έχει προσφέρει μεγάλα ποσά στους έρράνους για τα θύματα του πολέμου. Είχα βάλει να παρακολουθούν το σπίτι του, έπειδή πριν από μερικές μέρες είχε πάρει ένα απειλητικό τηλεφώνημα από τον Τσιν - Τσιν που τον προειδοποίησε ότι θα τον τιμωρούσε σκληρά, αν εξακολουθούσε να είναι με το μέρος μας.

Ο Γιώργος μένει για λίγο σκεπτικός. Έπειτα, κουνάει το κεφάλι του και λέει:

— Έντάξει, ταξίαρχε Κούν. Θα προσπαθήσω να ανακαλύψω τον Τσιν - Τσιν και, αν θέλη, ο Θεός, θα το καταφέρω. Μου χρειάζεται όμως ένας λεπτομερής χάρτης του Τσάινα Τάουν, σύνεργα μεταμφίεσεως και άφθονα κινέζικα ρούχα...

— Τί λογαριάζεις να κάνης, Παιδί - Φάντασμα; κά-

νει ο Κούν. Πρέπει να σε προειδοποιήσω ότι ο Τσιν - Τσιν και οι άνθρωποί του είναι πολύ πονηροί και ότι μια μεταμφίεσις γι' αυτούς δεν κρύβει τίποτε! Θα καταλάβουν ότι είστε έχθροί! Δοκίμασαν τη μέθοδο αυτή μερικοί πράκτορές μου... Το αποτέλεσμα είναι ότι δεν τους ξαναείδα...

Το Έλληνόπουλο ανασηκώνει τους ώμους του.

— Χωρίς κίνδυνο δε γίνεται τίποτε, λέει και σηκώνεται. Καλημένα, ταξίαρχε...

Προχωρεί προς την πόρτα. Καθώς περνάει το πόμολο, σταματάει:

—Και κάτι άλλο, λέει. Θέλω και ένα - δυο καλά αυτοκίνητα...

«Χαιρετίσματα στον Τσιν - Τσιν»

ΕΝΑΣ χοντρός Κινέζος τρώει τον ...περίδρομο! Είναι καθισμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι, μέσα σ' ένα εστιατόριο της κινέζικης συνοικίας, του Τσάινα Τάουν, και τρώει για δέκα!

Από τη στιγμή που μπήκε στο εστιατόριο δεν έχει βγά-

λει από τὸ στόμα του παρὰ μόνο μερικές λέξεις. Κάλεσε κοντά του τὸ γκαρσόνι καὶ εἶπε δείχνοντας κάτι στὸν κατόλογο τῶν φαγητῶν!

— Τρεῖς μερίδες ἀπὸ αὐτὸ καὶ τρεῖς μερίδες ἀπὸ ἐκεῖνο!

Καί, καθὼς τὸ γκαρσόνι ἀπομακρυνόταν, αὐτὸς μур-μούρισε:

— Μανούλα μου! Νὰ δοῦμε τί παράγγειλα!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια στὸν ἑαυτὸ του τὰ λέει στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα! Καὶ προσθέτει:

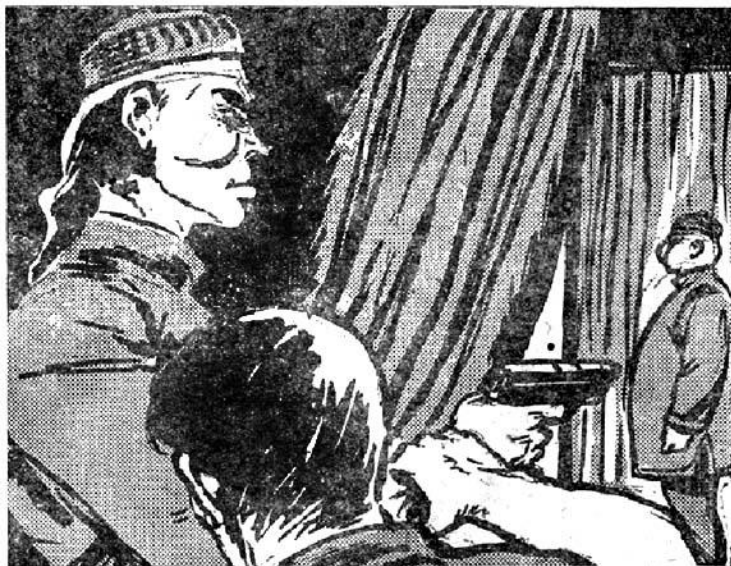
— Νὰ μὴ μὲ λένε Σπίθα, ἂν δὲν τὴν κάνω ταρατσα σήμερα!

Πραγματικά, ὁ «Κινέζος» αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ Σπίθα, τὸ ἀχόρταγο Ἑλληνόπουλο. Μιὰ ὥρα καὶ ἡμίτερα, ὁ Γιώργος τοῦ εἶπε:

— Σπίθα, θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀνακαλύψουμε τὰ ἴχνη τοῦ Τσὶν - Τσὶν. Θὰ σὲ μεταμφιέσω σὲ Κινέζο καὶ θὰ ἀρχίσῃς νὰ πηγαίνῃς ἀπὸ ἐστιατόριο σὲ ἐστιατόριο, τρώγοντας καὶ λέγοντας σὲ κάθε γκαρσόνι:

— Χαιρετίσματα στὸν Τσὶν - Τσὶν!

— Μανούλα μου!, ἔκανε τότε ὁ Σπίθας. Καὶ ποῖός εἶναι αὐτὸς ὁ Τσὶν - Τσὶν; Ἀλλὰ τί μὲ νοιάζει ἀφοῦ θὰ

Ἐφαρμόζει μιὰ ἰαπωνικὴ λαβὴ στὸ ὀπλοφορεμένο χέρι

Ὁ Τσὶν - Τσὶν γελᾷ μετὰ τὴν καρδιά του.

τρώω; Πᾶμε, Γιώργο, τί καθόμαστε;

— "Ετσι, τώρα, τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο καὶ καθυστερημένο στὸ μισαλὸ παιδί εἶναι καθισμένο μπροστά σ' ἕνα τραπέζι· καὶ τρώει, τρώει τρώει! Τρώει σούπα ἀπὸ... χελιδονοφωλιές, πού εἶναι τὸ ἐθνικὸ φαγητὸ τῶν Κινέζων, τρώει πιλάφι ἀπὸ... ἄσπρα μυρμήγκια καὶ τρώει ἕνα παρόξενο μεζέ πού δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ στὴν ἀρχὴ τί εἶναι, ἀλλὰ πού σιγὰ - σιγὰ ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι μιὰ ἀγριόπαπια, πού ἔχει στὴν κοιλίᾳ της ἕνα ἀγριοπερίστερο, πού ἔχει στὴν κοιλιά του ἕνα

κοτσύφι, πού ἔχει στὴν κοιλιά του ἕνα ὀρτύκι, πού ἔχει στὴν κοιλιά του ἕνα σπουργιτάκι! "Ὅλα αὐτὰ μαζί εἶναι ψημένα στὴ σούβλα καὶ ὁ Σπίθας ἀναπηδάει ἀπὸ τὴ χαρὰ του, καθὼς τὰ τρώει, μουγγρίζοντας:

— Μανούλα μου! Δὲν ἔχω ξαναφάει πιδὸ νόστιμο μεζέ!

"Ὅταν τελειώνει, φωνάζει τὸ γκαροόνι, πληρώνει καὶ λέει:

— Χαιρετίσματα στὸν Τσὶν - Τσὶν.

Καὶ φεύγει ἀφήνοντας τὸ κατὰπληκτο γκαροόνι μετὰ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο καὶ προχωρεῖ πάνω στὸ πε-

ζοδρόμιο, ανάμεσα σε πολλούς Κινέζους διαβάτες, χωρίς να προσέξει ότι ένα μαύρο κλειστό, αυτόκινητο κυλάει πίσω του άργα. Στο βολάν του αυτόκινήτου είναι καθισμένη η Κατερίνα. Δίπλα της, είναι ο Γιώργος και τα μάτια του είναι καρφωμένα πάνω στο Σπίθα, χωρίς να σταματήσουν ούτε για μια στιγμή να ψάχνουν το δρόμο γύρω.

«Ο Σπίθας μπαίνει σ' ένα άλλο έστιατόριο και κάθεται σ' ένα τραπέζι βογγώντας:»

— Μανούλα μου! Πόσο μου άνοιξαν την όρεξη εκείνοι οί μεζέδες! Γκαρσόν!

Τώρα ο Σπίθας ξεχωρίζει πια στον κατάλογο τα κινέζικα γράμματα που ανταποκρίνονται στον έκλεκτο εκείνο με ζε με την αγριόπαπια, το αγριοπερίστερο, το κοτσούφι, το όρτύκι, το σπουργίτι.

— Τρείς μερίδες από αυτό!, λέει.

Το γκαρσόνι γουρλώνει τα μάτια που από λοξά γίνονται όλοστρόγγυλα από την έκπληξη, και φέρνει τα φαγητά στο Σπίθα. Δέκα λεπτά αργότερα, αφού τρώει ξηι μερίδες από το ίδιο φαγητό, ο Σπίθας πληρώνει σηκώνεται και λέει:

— Χαίρετίσματα στον Τσιν - Τσιν!

Και προχωρεί προς την πόρτα, χωρίς να αντιληφθή ότι το κίτρινο πρόσωπο του γκαρσονιού γίνεται πιο κίτρινο. Το γκαρσόνι τρέχει προς το βάθος του έστιατορίου, σκύβει πάνω από έναν άλλο

Κινέζο και του ψιθυρίζει κάτι. Ο Κινέζος αυτός σηκώνεται με μια έκφραση άπορίας στο πρόσωπό του και κατευθύνεται προς την έξοδο κι αυτός.

«Εξω, ο Γιώργος ζαρώνει τα φρύδια του, καθώς παρακολουθεί με την Κατερίνα το Σπίθα που βαδίζει πάνω στο πεζοδρόμιο.

— «Α!, κάνει. Το δόλωμα τσίμψησε! Κάποιος παρακολουθεί το Σπίθα, Κατερίνα!

Και δείχνει στην αγαπημένη του έναν μεγαλόσωμο Κινέζο, που βαδίζει τρία μέτρα πίσω από το Σπίθα.

— Μπορεί να είναι σύμπτωσι, λέει η Έλληνοπούλα. Δεν είναι βέβαιο ότι ο άνθρωπος αυτός παρακολουθεί το Σπίθα...

— Θα το δούμε. Κύτταξε!

«Ο Σπίθας μπαίνει σ' ένα έστιατόριο. Ο άνθρωπος που βαδίζει πίσω του κοντοστέκεται. Μένει για λίγο διστακτικός κι έπειτα χώνεται σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο. Κάνει ένα τηλεφώνημα, βγαίνει από το θάλαμο και μπαίνει στην ταβέρνα.

— Τί λες τώρα, Κατερίνα; ρωτάει ο Γιώργος.

— Έχεις δίκιο, Γιώργο! Τί θα κάνουμε τώρα;

— Θα περιμένουμε για να δούμε τί θα συμβή...

Μερικά λεπτά αργότερα, ένα αυτόκνητο έρχεται και σταματάει μπροστά στην πόρτα του έστιατορίου. Ένας Κινέζος βγαίνει και χώνεται στο μαγαζί.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ Σπίθας, καθισμένος σ' ἓνα τραπέζι, καταβροχθίζει μιὰ triπλή μερίδα τοῦ ἀγαπητοῦ του μεζέ βογγώντας ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ὄταν τελειώῃ, πληρώνει, σηκώνεται καὶ λέει στὸ γκαρσόνι:

— Χαιρετίσματα στὸν Τσὶν - Τσὶν!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Ξαφνικά, δυὸ Κινέζοι τοῦ φράζουν τὸ δρόμο. Ὁ ἕνας τοὺς ὑποκλίνεται θαθεῖα μὲ εὐγένεια καὶ λέει:

— Πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας νὰ θέλετε νὰ στείλετε χαιρετίσματα στὸν Τσὶν - Τσὶν! Γιατὶ ὅμως νὰ μὴν ἐρθῇτε νὰ τοῦ τὰ πῆτε αὐτοπροσώπως;

— Δὲν μπορῶ, λέει ὁ Σπίθας. Δὲ βλέπετε ὅτι εἶμαι ἀπασχολημένος μὲ τὸ στομάχι μου; Θέλετε δηλαδὴ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα;

— Καθόλου! Ὁ Τσὶν-Τσὶν θὰ σᾶς προσφέρῃ ὅσο φαγητὸ θελήσετε!

— "Α!, κάνει ὁ Σπίθας. Μανούλα μου! Ὅσο φαγητὸ θελήσω! Χμ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γνωρίσω αὐτὸν τὸν κύριο Τσὶν - Τσὶν! Πάμε παιδιά!

Καὶ ἀκολουθεῖ τοὺς δύο Κινέζους!

Ὁ Σπίθας
καὶ ὁ νάνος

ΓΙΩΡΓΟΣ, καθισμένος πάντα μέσα στὸ αὐτοκίνητό του δι-

πλα στὴν Κατερίνα, δὲν πιστεύει στὰ μάτια του ὅταν βλέπει τὸ Σπίθα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο μαζί μὲ τοὺς δύο Κινέζους, ἐντελῶς φιλικά! Τὸν βλέπει μάλιστα νὰ χαμογελάει καὶ βλέπει τὰ χεῖλη του νὰ σαλεύουν καθὼς ὁ Σπίθας λέει κατὶ στοὺς δύο Κινέζους. Ὁ Γιώργος ἔχει τὸ χάρισμα νὰ μπορῇ νὰ διαβάζῃ τὰ λόγια στὰ χεῖλη, τῶν ἄλλων, χωρὶς κὰν ν' ἀκούῃ τίς λέξεις. Ἔτσι, διαβάζει τώρα στὰ χεῖλη τοῦ Σπίθα:

— Κι' ἔχει πολλὰ φαγητὰ αὐτὸς ὁ Τσὶν - Τσὶν; Μανούλα μου! Θὰ φάω μὲ τὴν ψυχὴ μου!

Ὁ Γιώργος καταλαβαίνει. Οἱ Κινέζοι, βλέποντας τὸ Σπίθα νὰ τρῶν, νὰ τρῶν, νὰ τρῶν τὸν παρέσυραν μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ τοῦ δώσουν ὅσα φαγητὰ θέλει! Μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκινοῦν. Ἡ Κατερίνα γλιστράει ξοπίσω τοὺς μὲ προσοχή, φροντίζοντας νὰ μὴν τοὺς χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια της, ἀλλὰ καὶ μένοντας ἀρκετὰ πίσω ὥστε νὰ μὴν προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τους καὶ τίς ὑποψίες τους.

Διασχίζουν ἔτσι ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ Τσαΐνα Τάουν καὶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ Σπίθα σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς μέγαρο, χτισμένο μὲ τὸν κινεζικὸ ρυθμό. Κυττάζοντάς το, ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν βρίσκεται στὴν Ἀμερικὴ, ἀλλὰ στὴν Κίνα!

Ὁ Σπίθας καὶ οἱ δύο Κινέζοι βγαίνουν ἀπὸ τὸ αὐτοκί-

νητο και μπαίνουν στο μέγαρο, από μια μεγάλη σκαλιστή πόρτα, που την ανοίγει ένας γιγαντώσωμος και ρωμαλέος Κινέζος.

Ο Γιώργος, που παρακολουθεί την σκηνή αυτή, από το αυτοκίνητό του, που έχει σταματήσει τριάντα μέτρα πιο πέρα, ζαρώνει τα φρύδια του. Βγάζει ένα χάρτη, που έχει στην τσέπη του, τον μελετάει με προσοχή και λέει:

— Ξέρεις που πήκε ο Σπίθας, Κατερίνα; Στο μέγαρο του Τιέν Σιχ Χουό, του πλούσιου Κινέζου, που ο Κούν μου είπε ότι είναι φίλος των Συμμάχων! Δεν είναι περίεργο

αυτό;

— Πολύ περίεργο!, λέει και η Κατερίνα. Λες να είναι ο Τιέν Σιχ Χουό και ο Τσιν-Τσιν το ίδιο πρόσωπο;

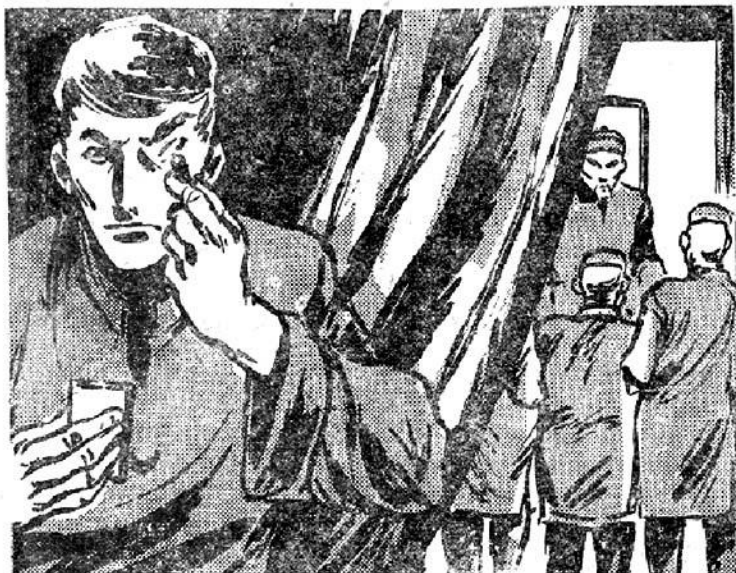
— Κανείς δεν μπορεί να ξέρη και όλα είναι δυνατά. Άκουσε, Κατερίνα. Θα προσπαθήσω να μπώ στο μέγαρο αυτό. Άν δής ότι πέρασε μιση ώρα χωρίς να ξαναφανώ, ειδοποίησε τον ταξίαρχο Κούν με το ασύρματο ραδιοτηλέφωνο του αυτοκινήτου. Σύμφωνα;

— Σύμφωνα Γιώργο! Πρόσεχε!

Ο Γιώργος της χαϊδεύει τα μαλλιά και βγαίνει από

Τρέχουν ξάφρενα ενώ οι σφαίρες τους περιζώνουν

Με άπίστευτη ταχύτητα ο Γιώργος γίνεται... Κινέζας!

τό αυτοκίνητο. Βαδίζει άργά πάνω στο πεζοδρόμιο και προσπερνάει το σπίτι του Τιέν Σιχ Χουό, ξεετάζοντάς το, μέσα στο σούρουπο που έχει άρχίσει νά πέφτη. 'Ο μό νος τρόπος νά μπή κανείς έ- κει, είναι από την ταράτσα ενός διπλανού κτιρίου, που εί- ναι κατά ένα πάτωμα ύψηλό- τερο. Το κτίριο αυτό είναι μιá πολυκατοικία, έπομένως μπορεί κανείς νά άνεβή ως την ταράτσα του με σχετική εύκολία, χωρίς νά τραθήξη την προσοχή κανενός.

Πραγματικά, μερικά λεπτά άργότερα, ο Γιώργος βρίσκε- ται στην ταράτσα της πολυ-

κατοικίας. 'Από εκεί, μέσα στο μισοσκόταδο που τον προστατεύει, γλυστράει στην ταράτσα του σπιτίτιού του Τι- έν Σιχ Χουό, με τή βοήθεια ενός σκονιιού...

* * *

'Ο Σπίθας διασχίζει μαζί με τούς δύο συνοδούς του έ- να πελώριο χώλ, που είναι έ- πιπλωμένο με κινέζικα έπιπλα και διακοσμημένο με κινέζι- κα βάζα, άγαλματάκια και άλλα έργα τέχνης. Μπαίνουν σ' ένα διάδρομο, στρίβουν στο βάθος του και τέλος στα ματούν μπροστά σέ μιá μεγά- λη θαρειά πόρτα. Ένας από τούς Κινέζους χτυπάει στην

πόρτα αυτή και την ανοίγει.
"Επειτα, λέει στο Σπίθα κά-
νοντας μια βαθειά υπόκλιση:

— "Έχει την καλωσύνη ο
ξένος μας να περάσει μέσα;

— "Έχω την καλωσύνη!,
λέει ο Σπίθας. "Αλλά έχω και
μια πείνα!...

Περνάει το κατώφλι και
βρίσκεται μέσα σ' ένα πολύ
μεγάλο δωμάτιο, που θα μπο-
ρούσε μια χαρά να χρησιμεύ-
ση για... καφενείο! "Ο πλού-
τος που επικρατεί εκεί μέσα
είναι αφάνταστος. Χρυσά α-
γάλματα είναι στημένα σε δι-
άφορα σημεία. Λάμπες από
πολύτιμες πέτρες που κοστί-
ζουν μια μικρή περιουσία ή
καθεμιά, χαλιά που αξίζουν
όσο ένα μικρό σπίτι, κουρτί-
νες βαρειές και μεταξωτές...

Στο βάθος, σ' ένα σκαλιστό
χρυσοποίκιλο θρόνο, είναι
καθισμένος ένας άντρας. Εί-
ναι Κινέζος, δέβαια. Το κίτρι-
νο πρόσωπό του είναι στολι-
σμένο αλλόκοτα από ένα λε-
πτό μακρύ κρεμαστό μουστά-
κι και ένα μικρό γενάκι. Τα
λοξά μάτια του σπιθίζουν α-
πό εξυπνάδα και πονηριά.

— Καλώς ήρθες στο φτω-
χικό μου σπίτι, λέει στο Σπί-
θα. Πλησίασε, ξένε, και πές
μου τί με θέλεις; Είμαι ο
Τσιν - Τσιν!

— Χαίρω πολύ, κάνει ο
Σπίθας καθώς σταματάει
μπροστά του. "Εγώ δε σε θέ-
λω τίποτα. Τα παιδιά από
δω μου είπαν ότι έχεις αφθο-
νο φαγητό και με προσκάλε-
σαν νάρθω να φάω! Ξέρεις,
το ταξιδάκι που κάναμε μου

άνοιξε την όρεξη. Μήπως έ-
χεις από το μεζέ εκείνο, που
αποτελείται από μια άγριο-
πάπια, ένα άγριοπερίστερο,
ένα κοτσίφι, ένα όρτύκι και
ένα σπουργίτη;

"Ο Κινέζος φαίνεται να δι-
ασκεδάζει πολύ με το Σπίθα.

— "Έχω κάτι καλύτερο!,
λέει. Ψητό μοσχαρακι, που
στην κοιλιά του έχει ένα αρνί
που στην κοιλιά του έχει ένα
γουρουνόπουλο, που στην
κοιλιά του έχει ένα λαγό που
στην κοιλιά του έχει άγριο-
πάπια, που στην κοιλιά της
έχει άγριοπερίστερο, που
στην κοιλιά του έχει κοτσύφι,
που στην κοιλιά του έχει όρ-
τύκι, που στην κοιλιά του έ-
χει σπουργίτη! "Όλα αυτά
ψημένα μαζί!...

Τα μάτια του Σπίθα πάνε
να πεταχτούν από τις κόγχες
τους και η γλώσσα του περ-
νάει και ξαναπερνάει πάνω
στα χείλη του.

— Μανούλα μου!, βογ-
γάει. "Έχεις τέτοιο μεζέ; Πού
είναι; Πού είναι;

— Θα τον έχω άμέσως,
λέει ο Κινέζος, αν μου πής
ποιός είσαι και γιατί όπου
πηγαίνεις στέλνεις χαιρετί-
σματα στον Τσιν - Τσιν! Μη
μου πής ότι είσαι Κινέζος,
γιατί δεν είσαι! Το ξέρω αύ-
τό! Και μη μου πής ότι έτσι
στην τύχη είπες τα χαιρετί-
σματα για τον Τσιν - Τσιν,
γιατί δε θα σε πιστέψω! Λοι-
πόν, ποιός είσαι;

"Ο Σπίθας, όσο χοντροκέ-
φαλος κι' αν είναι, αρχίζει να
καταλαβαίνει ότι έχει κάνει

μιὰ γκάφα πρώτου μεγέθους και ότι έχει πάει να πέση μόνος του στα δόντια του λύκου!

‘Ο Τσιν - Τσιν μουρμουρίζει:

— Πολύ καλά! “Εχω τον τρόπο να σου λύσω τη γλώσσα. Για την ώρα όμως θέλω να διασκεδάσω λίγο. “Επειτα τὰ λέμε πάλι!

Χτυπάει τις παλάμες του και φωνάζει:

— Κεφάλι!

“Ενα αλλόκοτο πλάσμα μπαίνει διαστικὰ στο δωμάτιο. Είναι ένας νάνος. “Ενας Κινέζος νάνος με πολύ μεγάλο κεφάλι και με φάτσα τόσο κωμική, ώστε ο Σπίθας δὲν μπορεί να κρατήσει τὰ γέλια του.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Χά, χά, χά! Τι δμορφο παιδί! “Εχει κι’ άλλα παιδιὰ σαν ἐσένα ή μαμά σου, Κεφάλι;

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου παραμορφώνεται ἀπὸ μιὰ ἔκφραση θυμοῦ καὶ λύσσας. Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τσιν - Τσιν. Αὐτὸς κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Εἶναι δικός σου, Κεφάλι! Περιποίησου τον λίγο...

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γεμίζει ἄγρια χαρά. Γυρίζει στὸ Σπίθα καὶ σηκώνει τὰ χεράκια του πρὸς τὸ μέρος του.

— Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ κάτι στὸ αὐτί; λέει.

— Εὐχαρίστως, μικρέ!, κάνει ὁ Σπίθας σκυδοντας.

Αὐτὸ ποῦ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀφάνταστα κωμικὸ καὶ

ἐκπληκτικό. ‘Ο Σπίθας νοιώθει τὸ κορμί του νὰ χάνη τὴν ἐπαφή του με τὸ πάτωμα καὶ νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα, καθὼς ὁ μικροσκοπικὸς Κινέζος τοῦ ἐφαρμόζει μιὰ ἀριστοτεχνικὴ λαβὴ ἰαπωνικῆς πάλης!

— Μανούλα μου!, οὐρλιάζει ὁ Σπίθας.

Καί, παίρνοντας μιὰ ὁλόκληρη στροφή στὸν ἀέρα, βροντᾷ: στὸ πάτωμα καὶ μένει ἀσάλευτος, ζαλισμένος...

‘Ο ψευδο - Φάν Γιούν

ΓΙΩΡΓΟΣ γλυστράει μέσα στὸ μέγαρο ἀπὸ μιὰ σκάλα ποῦ ὀδηγεῖ στὸ ἐσωτερικὸ του ἀπὸ τὴν ταράτσα. Δὲ συναντᾷ κανένα στὸ ἐπάνω πάτωμα καί, στήνοντας τὸ αὐτί του, δὲν ἀκούει τίποτε ποῦ νὰ προδίδῃ τὴν παρουσίαν ἀνθρώπων ἐκεῖ. Κατεβαίνει στὸ ἐπόμενο πάτωμα, διασχίζει ἓνα χώλ, προχωρεῖ πρὸς τὸ κεφαλόσκαλο τῆς σκάλας ποῦ ὀδηγεῖ στὸ ἰσόγειο καί, βρίσκειται φάτσα με φάτσα με ἓνα Κινέζο, ποῦ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα με μικρὰ γοργὰ βήματα.

‘Ο Κινέζος γουρλώνει τὰ ματάκια του ζαφνιασμένος,

χώνει το χέρι του κάτω από τη ρόμπια του και τραβάει ξαναγυριστό μαχαίρι. Οί κινήσεις του είναι τόσο γοργές, ώστε, πρὶν ακόμη τὸ Ἑλληνόπουλο βρῇ τὸν καιρὸ νὰ ἀντιδράσῃ, τὸ μαχαίρι ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Κινέζου καὶ σκίζει τὸν ἀέρα κατευθυνόμενο πρὸς τὸ μέρος του!

Τὴν τελευταία μόνο στιγμή, ὅταν τὸ μαχαίρι πιά βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μίας σπιθαμῆς ἀπὸ τὸ στήθος του, ὁ Γιώργος κάνει ἓνα ἀπὸ τομο πῆδημα πρὸς τὰ δεξιά. Ἡ ἀστραφτερὴ λεπίδα τοῦ μαχαίριου περνάει ξηστὰ ἀπὸ τὸ στήθος του καὶ πηγαίνει καὶ καρφώνεται σὲ μιὰ πόρτα, στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ χώλου!

Ὁ Κινέζος κάνει νὰ τραβῇ ξη ἓνα ἄλλο μαχαίρι. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως ὁ Γιώργος κινεῖται πολὺ πρὶν γοργὰ. Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται δίπλα του καὶ τὸ χέρι του ἀνεβοκατεβαίνει μὲ δύναμι. Ἡ τεντωμένη παλάμη του χτυπάει μὲ τὴν κόψη τῆς, σὰν σπαθί, τὸν Κινέζο στὸ πλευρὸ τοῦ κεφαλιοῦ του, λίγο πάνω ἀπὸ τὸ αὐτί. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ καὶ πιὸ κεραυνοβόλα χτυπήματα τῆς ἰαπωνικῆς πάλης. Ὁ Κινέζος σωριάζεται ἀναίσθητος χάμω, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ βγάλῃ τὴν παραικρικὴ κραυγὴ.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα διασκελίζει τὸ σῶμα του καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα γοργὰ καὶ ἀθόρυβα.

Φτάνει στὸ ἰσόγειο καὶ σταματᾷ μέσα στὸ χώλ. Στήνει τὸ αὐτί του. Ἀπὸ τὸ βάθος ἐνὸς διαδρόμου, κουβέντες φτάνουν ὡς τὰ αὐτιά του. Προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ, βρίσκει μιὰ μικρὴ πόρτα, τὴν ἀνοίγει χωρὶς θόρυβο καὶ μπαίνει σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, τὴν ἴδια ὅπου βρίσκεται ὁ Σπίθας, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλη πόρτα.

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου στέκεται, ὁ Γιώργος δὲν βλέπει μόνο τὸ Σπίθα καὶ τοὺς ἄλλους, δηλαδή τὸν καθισμένο στὸ θρόνο ἄνθρωπο, τοὺς δύο συνοδοὺς τοῦ Σπίθα καὶ τὸν νάνο, ἀλλὰ καὶ ἓναν ἄλλο Κινέζο.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς στέκεται πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα, σὲ ἓνα σημεῖο ὅπου τὸ μεγάλο δωμάτιο χωρίζεται στὰ δύο ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀνοιχτὴ κάμαρα. Κρατᾷ στὸ ἓνα τοῦ χέρι ἓνα περιστροφὸ καὶ νὰ ἔχει στραμμένο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σπίθα. Σίγουρα, εἶναι σωματοφύλακας τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ ἔχει διαταγὴς νὰ πυροβολήσῃ ἂν καταλάβῃ ὅτι ὁ κύριός του βρίσκεται σὲ κίνδυνο.

Ὁ Γιώργος πλησιάζει ἀθόρυβα, πατώντας πάνω σ' ἓνα παχὺ χαλί, καὶ στέκεται πίσω του. Πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ παρακολουθεῖ τὴν παράξενη ἐπιθεσί τοῦ νάνου ἐναντίον τοῦ Σπίθα. Βλέπει τὸ παχὺ ἀχόρταγο παιδί νὰ βροντᾷ χάμω καὶ ἡ σκηνὴ εἶναι τόσο κωμικὴ ὥστε μὲ δυσκολία συγκρατεῖ τὰ γέλια του,

‘Ο άνθρωπος πού είναι καθισμένος στο θρόνο γελάει βροντερά.

— Χά, χά, χά! Μπράβο, Κεφάλαι! Μ’ έκανες καί γέλασα! Χά, χά, χά!

‘Ο Σπίθας κουνάει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ξεζαλιστῇ καὶ ἀγριοκυττάζει τὸν Τσὶν-Τσὶν.

— Γελᾷς, ἔ; Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, παλιοκινέζο! Θὰ σὲ κάνω ἐγώ νὰ γίνῃς πράσινος ἀπὸ κίτρινος!

Πετάγεται ὁρθὸς με ἀπίστευτὴ ἐπιδεξιότητα καὶ γρηγοράδα γιὰ τὸ παχὺ κορμί του ἀρπάζει τὸν Κεφάλαι καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει σάν μπάλλα ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου με τὸ θρόνο. ‘Ο νάνος ταξιδεύει στὸν ἀέρα οὐρλιάζοντας, πέφτει πάνω στὰ πόδια τοῦ Τσὶν - Τσὶν καὶ κυλάει στὸ πάτωμα, ξεφωνίζοντας ἀπὸ τρόμο καὶ λύσσα. ‘Ο Σπίθας πού τρέμει ἀπὸ θυμὸ, σκύβει, τὸν ξαναρπάζει καὶ τὸν σηκώνει ψηλά.

‘Ο Γιώργος ἀντιλαμβάνεται τότε ὅτι ὁ Κινέζος με τὸ πιστόλι, πού στέκεται μπροστά του, εἶναι ἑτοιμος νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τοῦ Σπίθα!

Κινεῖται γοργά. Μὲ τὸ ἓνα του χέρι ἀρπάζει τὸ ὅπλισμένο του χέρι καὶ τὸ στρίβει ἀπότομα, κάνοντας τὰ δάχτυλά του νὰ ἀνοίξουν καὶ νὰ παρρητήσουν τὸ ὅπλο. Ταυτόχρονα, τὸ ἄλλο του χέρι τυλίγει τὸ λαιμὸ του καὶ σφίγγει. Ἕνα ἀπότομο τράδηγμα καὶ ὁ ἄνθρωπος χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα τὸν τραβάει λίγο πιὸ πέρα, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἄλλων, καὶ τοῦ βγάζει γοργὰ τὴν κινέζικη ρόμπα. Ντύνεται ὁ ἴδιος με τὰ ρούχα τοῦ ἀντιπάλου του, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πλακουτσὸ κουτὶ με σύνεργα μεταμφίεσως καὶ ἀρχίζει νὰ δίνῃ στὸ πρόσωπό του τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄλλου.

Σ’ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν παύει νὰ παρακολουθεῖ ἀγρυπνᾷ αὐτὰ πού γίνονται πιὸ πέρα, μέσα στὸ δωμάτιο.

Πρὶν ὁ Σπίθας προλάβῃ νὰ ἐκσφενδονίσῃ τὸν Κεφάλαι γιὰ δευτέρη - φορὰ ἐναντίον τοῦ Τσὶν-Τσὶν, οἱ δυὸ ἄλλοι Κινέζοι ὁρμοῦν ἐναντίον του καὶ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα. ‘Ο νάνος πέφτει στὸ πάτωμα καὶ ἀρχίζει νά... κλαίῃ σπαραχτικά!

‘Ο Τσὶν Τσὶν δὲν ἔχασε οὐτε στιγμὴ τὸ χαμόγελό του.

— Εἶσαι ζόρικος, ἔ; κάνει. Τώρα ὅμως θὰ ἀρχίσουμε τὴ σοβαρὰ κουδέντα μας. Θὰ μοῦ πῆς ποῖός εἶσαι, πρὶν φωνάξω κάποιον ἄλλο πού θὰ σοῦ λύσῃ τὴ γλώσσα μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα....

— Μανούλα μου!, βογγάει ὁ Σπίθας. Πόσο μοῦ ἀνοίξε τὴν ὄρεξι ὅλη αὐτὴ ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ συγκίνησις. Ἄκουσε, Τσὶν - Τσὶν! Ἡ θὰ μοῦ δώσῃς τὸ μεζὲ πού μοῦ ὑποσχέθηκες ἢ νὰ μὴ με λένε Σπίθα ὅν δὲν τὰ κάνω γυαλιά καρφιά ὅλα ἐδῶ μέσα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου με τὸ μουστάκι καὶ τὸ γένι σο

βαρύνεται και τὰ μάτια του πετούν λάμψεις.

— Σπίθα! μουρμουρίζει. Τώρα καταλαβαίνω! Έχω ακούσει για σένα και για τὸ ἄλλο παιδί, πού οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἐπωνομάσει Παιδί - Φάντασμα! Για νὰ εἶσαι ἐσύ στὴ Νέα Υόρκη, θὰ πῇ ὅτι εἶναι καὶ τὸ Παιδί - Φάντασμα! Πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτό! Πολὺ ἐνδιαφέρον!

Χτυπάει τὶς παλάμες του καὶ λέει γυρίζοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν κουρτίνα, ὅπου λίγο πρὶν ἦταν κρυμμένος ὁ Κινέζος μὲ τὸ πιστόλι:

— Φάν Γιούν!

Ὁ Σπίθας κυττάζει πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βλέπει ἕναν ἄλλον Κινέζο νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του.

— Φάν Γιούν!, λέει πάλι ὁ Τσιν - Τσιν. Θὰ παραλάβῃς τὸν αἰχμάλωτο αὐτὸν καὶ θὰ τοῦ λύσης τὴ γλώσσα, ὅσο μπορεῖς πρὶν γρήγορα! Θάρθουν μαζί σου καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι καὶ ὁ Κεφάλας. Μπορεῖ νὰ χρειαστῇς τὴ βοήθειά τους, γιατί ὁ φίλος μας εἶναι κάπως ζόρικος.

Ὁ Φάν Γιούν πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ Παιδί - Φάντασμα μεταμφιεσμένο, κουνάει τὸ κεφάλι του, κάνει μιὰ θαθεῖα ὑπόκλισι καὶ ἀκολουθεῖ τοὺς ἄλλους πού βγάζουν τὸ Σπίθα ἀπὸ τὸ δωμάτιο σπρώχνοντάς τον ξαφνικά, καθὼς ἔχουν βγῆ στο διάδρομο, ἢ φωνὴ τοῦ Τσιν - Τσιν ἀκούγεται πάλι:

— Σταθήτε!

Σταματοῦν ὅλοι καί, με-

ρικὰ δευτερόλεπτα ἀργότερα ὁ Τσιν - Τσιν προβάλλει στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ λέει κυττάζοντας τὸν Φάν Γιούν παράξενα:

— Ἐλα κοντά! Θέλω νὰ σὲ δῶ καλύτερα...

Ἡ καταπακτὴ
μὲ τὸ φίδι

ΓΙΩΡΓΟΣ καταλαβαίνει ὅτι ὁ

Τσιν - Τσιν κάτι ἔχει ἀντιληφθῇ, ὅτι ὑποψιάζεται κάτι καὶ ὅτι, ἂν τὸν κυττάξῃ ἀπὸ κοντά, θὰ διακρίνῃ τὰ σημάδια τῆς μεταμφιεσεως. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀντιδράσῃ αἰεσως, μὲ κεραυνοβόλο τρόπο, ἂν θέλῃ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Κινέζων αὐτὸς καὶ ὁ Σπίθας.

Μὲ ἕνα πήδημα, βρίσκεται κοντὰ στοὺς δύο φρουροὺς τοῦ Σπίθα καὶ ἡ γροθιά του χτυπάει δυὸ φορές μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. Οἱ Κινέζοι ἀφήνοντας μουγγρητὰ πόνου καὶ ἐκπλήξεως παρατοῦν τὸ Σπίθα γιὰ νὰ φέρουν τὰ χέρια τους στὸ πρόσωπό τους.

Ὁ Γιώργος δὲ χάνει στιγμὴ. Ἀρπάζει τὸ Σπίθα ἀπὸ τὸ χερί καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μέσα στὸ διάδρομο ὅσο

πιό γρήγορα μπορεί. Θέλει να φτάση στο πίσω μέρος του κτιρίου, όπου ασφαλώς θα υπάρχει μια δεύτερη έξοδος.

Πίσω τους, πυροβολισμοί αντηχούν και σφαίρες σφυρίζουν δίπλα στα καρμιά και τα κεφάλια των δύο τολμηρών παιδιών.

— Μανούλα μου!, μουγγρίζει ο Σπίθας κατακόκκινος από θυμό. Θα με πάρη καμμιά σφαίρα στο στομάχι και πώς θα τρώω; * Άτμοι Κινέζοι! Θέλετε να με κάνετε να πεθάνω από την πείνα, έ;

Καθώς τρέχουν, ο Γιώργος ρίχνει μια ματιά πίσω, πάνω από τον ώμο του. Αυτό που βλέπει, δεν του άρεσει καθόλου. Ο Τσίν - Τσίν στέκεται πάντα στην πόρτα του μεγάλου δωματίου και παρακολουθεί τη σκηνή ήρεμος, με ένα χαμόγελο στα χείλη του και με το χέρι του υψωμένο προς ένα σημείο του τοίχου. Φαίνεται πολύ βέβαιος ότι οι δύο φυγάδες δε θα μπόρέσουν να ξεφύγουν.

Και τότε, ξαφνικά, καθώς τα δυο παιδιά τρέχουν, ένας ξερός κρότος ακούγεται και το πάτωμα υποχωρεί κάτω από τα πόδια τους. Μια καταπρακτική σχηματίζεται και πριν βρούν τον καιρό να αντιδράσουν, νοιώθουν τα κορμιά τους να πέφτουν στο κενό.

Το πέσιμο δε διαρκεί περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα. Προσγειώνονται και οι δυο πάνω σε σκληρό τσιμεντένιο έδαφος και μένουν έ-

κει για μερικές στιγμές ακίνητοι, ζαλισμένοι. Ο Γιώργος ρωτάει:

— Σπίθα, είσαι εντάξει;

— Έντάξει!, απαντάει το αδιόκοπα πεινασμένο παιδί. Μόνο που αυτή η γυμναστική μου άνοιξε τρομερά την όρεξη και αρχίζω να ξεψυχάω! Ναι! Σε λίγο θα είμαι... νεκρός! Νεκρός από πείνα! Και... Μανούλα μου! Τι είναι αυτό;

Στο μισόφωτο που πέφτει από το άνοιγμα της καταπρακτής, ψηλά, ο Γιώργος κυττάζει προς το μέρος που δείχνει ο Σπίθας και νοιώθει τις τρίχες του κεφαλιού του να σηκώνονται όρθιες από φόβη. Ένα πελώριο παρδαλό φίδι, που έχει επάνω του όλα τα χρώματα που υπάρχουν, είναι κουλουριασμένο στο πάτωμα, σε απόστασι δύο μέτρων από το μέρος όπου έχουν πέσει τα παιδιά! Είναι ολοφάνερο ότι είναι φαρμακερό και θανατηφόρο. Ο Γιώργος δεν ξέρει το όνομά του, μα ξέρει ότι τα φίδια του είδους αυτού είναι δηλητηριώδη και ότι ένα δάγκωμά τους είναι άσκετό για να σκοτώση έναν άνθρωπο μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα!

Από το άνοιγμα της καταπρακτής, ακούγεται η φωνή του Τσίν - Τσίν:

— Παιδι - Φάντασμα! Σε συγχαίρω για την επιτυχία σου να με ανακαλύψης τόσο γρήγορα και να βρής το κρησφυγτό μου! Είσαι καταπληκτικός! Όπως ακριβώς

Ξαφνικά μία καταπακτή ανοίγει κάτω από τὰ πόδια τους καί... εξαφανίζονται.

μού είχαν μιλήσει για σένα! Μά αυτό δεν πρόκειται να σε ωφελήσει! Είσαι χαμένος! Κι' αν ακόμη καταφέρεις να σκοτώσης το φίδι μου, θα πεθάνεις, εσύ και ο Σπίθας, από πείνα και δίψα μέσα σ' αυτό το μυστικό υπόγειο! Καλό ταξίδι, γι' αυτόν άλλο κόσμο, Παιδί - Φάντασμα!

Η καταπακτή κλείνει και τα δύο παιδιά τυλίγονται από πυκνό και μαύρο σκοτάδι.

Ο Γιώργος, με τις τρίχες του ακόμη ανωρθωμένες από φρίκη, χώνει το χέρι του στην τσέπη του και δγαίνει ένα ηλεκτρικό φανάρι. Το ανάβει και ρίχνει τη φωτεινή δέσμη του προς το μέρος του φιδιού.

Το έρπετο έχει αρχίσει τώρα να ξεκουλουριάζεται και φαίνεται να ετοιμάζεται να έπιτεθί εναντίον των δύο παιδιών. Ο Σπίθας το κυττάζει για μερικές στιγμές με γουρλωμένα μάτια, μά έπειτα το πρόσωπό του παίρνει μι'α παράξενη έκφραση.

— Γιώργο, λέει σιγανά, λές νά... τρώγεται αυτό το φίδι;

— Σκαίμος!, κάνει ο Γιώργος αυστηρά. Θα το κάνης με τη φωνή σου να άγριέψη και να έπιτεθί πιό γρήγορα! Μείνε άκίνητος και σιωπηλός.

Το Παιδί - Φάντασμα έχει δγαλει: το πιστόλι του και σημαδεύει τώρα με άπέραντη προσοχή το έρπετο, καθώς αυτό έχει σηκώσει το κεφάλι του ψηλά και το σαλεύει πέρα δώθε για να κάνει την έφορμή του.

Χοντρές σταγόνες κυλούν στο μέτωπο του Γιώργου. Ξέρει ότι, αν δεν πετύχει, το φίδι

θα έπιτεθί με τόση γρηγοράδα, ώστε δε θα προλάβει να πυροβολήσει για δεύτερη φορά. Πρέπει να το σκοτώση με την πρώτη σφαίρα.

Το δάχτυλό του πιέζει τη σκανδάλη και η έκπυρσοκρότησις άντηχεί σαν κανονιά μέσα στον περιωρισμένο κλειστό χώρο του υπογείου. Το φίδι τινάζεται προς τον αντίκρου τοίχο, πέφτει χάμω και μένει άσαλεύτο, με το κεφάλι του κομμένο έντελώς από τη σφαίρα!

— Μανούλα μου!, κάνει ο Σπίθας. Το σκότωσες, Γιώργο. Λές νά... τρώγεται;

— Άφησε τις άνοησιές, Σπίθα!, λέει το Παιδί - Φάντασμα. Είναι δηλητηριώδες και αν το φάς, θα πεθάνης με φριχτούς πόνους. Άς δούμε τώρα πώς μπορούμε να δγούμε από δώ μέσα! Είμαι βέβαιος ότι αυτή τη στιγμή το σπίτι είναι άδειο. Ο Τσιν - Τσιν και οι άνθρωποί του δεν μπορούσαν να ξέρουν αν και άλλοι δεν είχαν μάθει το κρησφύγετό τους και είναι σίγουρο ότι θα έχουν σπεύσει να φύγουν από το σπίτι αυτό. Θα με βοηθήσης, κάνοντάς μου σκαίμακι, να φτάσω ως το σκέπασμα της καταπακτής και θα προσπαθήσω να το άνοιξω πυροβολώντας το...

Υπόκωφοι
κρότοι...

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙ-
γμή, το μέγαρο
του Τσιν - Τσιν ή Τιέν Σιχ
Χουδ κυκλώνεται από δεκά-

δες πράκτορες του Γραφείου 2 του αμερικανικού στρατού, με έπικεφαλής τον ταξίαρχο Κούν, που ειδοποίησε η Κατερίνα τηλεφωνικώς.

Κυκλώνουν το σπίτι, μπαίνουν μέσα, σπάζοντας ένα παράθυρο και... ανακαλύπτουν ότι το κτίριο είναι έντελώς άδειο. Είναι θαυμάσια επιπλωμένο, αλλά κανένας δεν είναι εκεί μέσα!

— Μήπως έκανες λάθος; ρωτάει ο Κούν την Κατερίνα. Μήπως μπήκε σε άλλο κτίριο ο Γιώργος;

‘Η Έλληνοπούλα, που το πρόσωπό της έχει γίνει νεκρικά χλωμό, κουνάει το άμορφο κεφάλι της.

— ‘Όχι, λέει με σπασμένη φωνή. Δεν έκανα λάθος.

‘Εδώ μπήκε ο Γιώργος και έδω ώδήγησαν το Σπίθα οι δυο Κινέζοι άπαγωγείς του. Θά έφυγαν ίσως από κάπου, από κάποια μυστική δίοδο. Καί, ασφαλώς, θά πήραν μαζί τους το Παιδί - Φάντασμα και το Σπίθα! Θεέ μου!

‘Ο ταξίαρχος Κούν δίνει διαταγές:

— Ψάξτε ολόκληρο το σπίτι για να βρήτε μυστικές διόδους, αν βέβαια υπάρχουν. Και κάνετε γρήγορα! ‘Η ζωή δυο στενών συνεργατών μας και ή σύλληψις του τρομερού αντιπάλου μας κρέμονται από τη γρηγοράδα μας!

Οι Άμερικανοί πράκτορες, δλοι τους ειδικά εκπαιδευμένοι σε τέτοιες δουλειές, αρχίζουν να ψάχνουν συστηματικά. Ξαφνικά, υπόκωφοι κρότοι

ακούγονται από ένα σημείο του διαδρόμου του ισογείου. Κρότοι που μοιάζουν με πυροβολισμούς.

‘Η Κατερίνα και ο Κούν, που βρίσκονται εκεί κοντά, άνασκιρτούν.

— Πυροβολισμοί!, λένε και οι δυο μαζί. ‘Αρα κάποιος βρίσκεται άκόμη μέσα στο σπίτι!

Προχωρούν μέσα στο διάδρομο άργά, με όλες τους τις αισθήσεις σε έπιφυλακή. Ξαφνικά, δυο υπόκωφοι κρότοι ακούγονται, δυο άκόμη πυροβολισμοί. Αυτή τη φορά, οι κρότοι προέρχονται μέσα από το έδαφος, άκριβώς κάτω από τα πόδια τους.

Με λάχταρα, η Κατερίνα γονατίζει και χτυπάει το πάτωμα με τη γροθιά της.

— ‘Ο ήχος δείχνει ότι κάποιο υπόγειο είναι κάτω από το πάτωμα αυτό!, λέει. ‘Αν είναι εκεί μέσα ο Γιώργος...

Σφίγγει τη γροθιά της και χτυπάει πολλές φορές, δίνοντας σήματα Μόρς, με βάσι τον μυστικό συνθηματικό κώδικα των συμμαχικών πρακτόρων. Τα χτυπήματα σημαίνουν:

«‘Εδώ Κατερίνα και Κούν! ‘Εσύ είσαι Γιώργος;»

Σταματάει και περιμένει. Χτυπήματα ακούγονται τώρα από το κάτω μέρος του πατώματος. Το πρόσωπό της Έλληνοπούλας φωτίζεται. Τα χτυπήματα λένε:

«‘Εδώ Γιώργος! Είμαι φυλακισμένος μαζί με το Σπίθα σε ένα μυστικό υπόγειο. Εί-

μαί βέβαιος ότι η καταπακτή ανοίγει με κάποιο κρυφό κουμπί, που πρέπει να βρίσκεται στον τοίχο δίπλα στην πόρτα του μεγάλου δωματίου...»

Χωρίς να χάση στιγμή, η Κατερίνα τρέχει προς τα εκεί, ψάχνει με προσοχή τον τοίχο και ανακαλύπτει μία προεξοχή. Την πιέζει και αμέσως με ένα ξερό κρότο ανοίγει η καταπακτή. Ο Γιώργος, που στέκεται όρθιος πάνω στους ώμους του Σπίθα, πιάνεται από τα χείλη της καταπακτής και πηδάει έξω. Έπειτα, με τη βοήθεια ενός καρδονιού από κουρτίνες τραβάει έξω και το Σπίθα.

— Δοξασμένος να είναι ο Θεός!, μурμουρίζει η Έλλη νοπούλα δακρυσμένη. Είστε και οι δυο ζωντανοί!

— Εγώ είμαι έτοιμοθάνατος!, δηλώνει ο Σπίθας. Από στιγμή σε στιγμή θα ξεψυχήσω από πείνα!

Ξαφνικά, τα ρουθούνια του ανοιγοκλείνουν. Έχουν συλλάβει οσμές φαγητών.

— Μανούλα μου!, κάνει.

Και άρχίζει να τρέχει μέσα στο διάδρομο. Στρίβει αριστερά, στρίβει έπειτα δεξιά και σταματάει μπροστά σε μία πόρτα. Την ανοίγει με μία κλωτσιά και όρμάει μέσα σε μία κουζίνα. Μία κραυγή θριάμβου και χαράς ξεπηδάει από το στήθος του. Πάνω σε ένα τραπέζι, μέσα σε μία μεγάλη κουζίνα, είναι τοποθετημένο ένα τεράστιο ταψί. Μέσα στο ταψί αναπαύεται ένα μικρό μωσχάρι, ψημένο

στην έντελεια! Ο Σπίθας πηδάει προς το τραπέζι, κόβει ένα κομμάτι από το ψητό και μία νέα κραυγή χαράς δγαίνει από το λαρύγγι του. Το μωσχάρι έχει στην κοιλιά του ένα άρσάκι, το άρσάκι ένα λαγό, ο λαγός μία άγριόπαπια, η άγριόπαπια ένα άγριοπερίστερο, το άγριοπερίστερο ένα όρτύκι και το όρτύκι ένα σπουργίτη!

— Μανούλα μου!, ουρλιάζει πάλι.

Και ρίχνεται στο φαγητό. Κοντεύει πια να τελειώσει το ψητό και το στομάχι του έχει αρχίσει να φουσκώνει κάπως, όταν βήματα αντηχούν πίσω του και ο Γιώργος μπαίνει στην κουζίνα μαζί με την Κατερίνα και τον ταξίαρχο Κούν.

— Είναι περίεργο!, λέει το Παιδί - Φάντασμα. Πρέπει να υπάρχει μία μυστική διόδος. Άλλοιώς δεν εξηγείται πώς οι άνθρωποι αυτοί χάθηκαν έτσι! Άν βγαίνουν από το κτίριο, θα τους έβλεπε η Κατερίνα, γιατί, όπως διαπιστώσαμε, δεν υπάρχει άλλη έξοδος εκτός από την πόρτα από την οποία μπήκαμε κι' εμείς!

— Και όμως, λέει ο Κούν. Οι άνθρωποι μου είναι ειδικοί σε τέτοιες έρευνες και δεν ανακάλυψαν τίποτε! Και νομίζω ότι...

— Σπίθα!, λέει η Κατερίνα με μάτια που λάμπουν. Μπήκε κανένας να ψάξη εδώ μέσα;

— Όχι... όχι!, κάνει το ά-

χόρταγο παιδί μπουκωμένο.

— "Α!, κάνει ο Κούν. Φαίνεται ότι νόμισαν ότι, για να είναι ο Σπίθας εδώ μέσα θα έχη γίνει έρευνα και δέν μπηκαν να ψάξουν!

Ο Γιώργος έχει αρχίσει κιόλας την έρευνα. Έξετάζει τους τοίχους και το πάτωμα με προσοχή. Όταν τελειώνει, στο πρόσωπό του είναι άποτυπωμένη ή άπογοήτευσις.

— Τίποτε!, μωρουρίζει. Ούτε εδώ φαίνεται να υπάρχει ένα μυστικό πέρασμα! Θα μείνη άλλοτο για μένα το αίνιγμα αυτό! Θά...

Σωπαίνει, γουρλώνοντας τα μάτια του. Ο Σπίθας έχει άποτελειώσει το ψητό και έχει πάει κοντά στο τζάκι του σπιτιού, όπου μια μεγάλη ηλεκτρική κουζίνα λαμποκοπάει πεντακάθαρη. Πιάνει το πόμολο του φούρνου της και το τραβάει για να δη μήπως υπάρχει και άλλο ψητό μέσα.

Την ίδια στιγμή, ένας ξερός κρότος, ακούγεται και, στη γωνιά της κουζίνας, ένα κομμάτι του πατώματος ανασκάνεται αποκαλύπτοντας την αρχή μιας σκάλας που οδηγεί προς τα κάτω.

— Νά η μυστική διόδος!, λέει ο Γιώργος με χαρά.

Και τρέχει προς τα εκεί, ακολουθούμενος από τον Κούν και την Κατερίνα. Ο Σπίθας δέν τους ακολουθεί. Προτιμά να μείνη στην κουζίνα για να συνεχίση τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του...

Στά χέρια
του έχθρου

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ του Γραφείου δύο καθώς και τα δύο Έλληνόπουλα βαδίζουν τώρα μέσα σε μία στενή υπόνομο, που οι τοίχοι της και το ταβάνι της σιάζουν από την υγρασία και το έδαφος της είναι γλιστερό. Για ένα διάστημα ή υπόνομος είναι ελαφρά κατηφορική. Έπειτα, αρχίζει να γίνεται ανηφορική, ενώ ή υγρασία πολλαπλασιάζεται. Τώρα, δέν πέφτουν απλώς σταγόνες από το ταβάνι, αλλά σε πολλά σημεία το νερό τρέχει σαν να βγαίνει από πολύ μικρές πηγές!

— Φαίνεται ότι έχουμε πλησιάσει στον ποταμό, λέει ο Κούν. Είμαι πολύ περίεργος να μάθω που οδηγεί ή υπόνομος αυτή...

Λίγα λεπτά αργότερα, στα ματούν. Η υπόνομος έχει καταλήξει σ' έναν τοίχο! Έναν τοίχο χτισμένο με πολύ μεγάλες πέτρες, που πολύ δύσκολα θα μπορούσε να μετακινήση ένας άνθρωπος!

Με τη βοήθεια των φανερών που έχουν μαζί τους,

άρχίζουν και οι τρεις να ψάχνουν τόν τοίχο με σχολαστική προσοχή. Ξαφνικά, η Κατερίνα λέει:

— Νομίζω ότι κάτι βρήκα. Για κυττάξτε αυτό εδώ!

Είναι ένα κομμάτι μετάλλου, που είναι μπηγμένο ανάμεσα σε δυο μεγάλες πέτρες, πάνω στον τσιμεντινο άρμυ που τις συγκρατεί. Η άκρη του μετάλλου αυτού είναι γυαλιστερή, σημάδι ότι τόν τελευταίο καιρό έχουν άκουμπήσει επάνω της πολλές φορές χέρια, αυτών φυσικά που θα γνώριζαν τόν μυστικό μηχανισμό. Ο Γιώργος άκουμπάει και αυτός εκεί τόν δικό του και πιέζει δυνατά. Για μία — δυο στιγμές, δέ συμβαίνει τίποτε. Έπειτα, μερικές πέτρες μετατοπίζονται μαζί και μία πόρτα σχηματίζεται. Πέρα από τόν άνθιγμα αυτό, ό Γιώργος διακρίνει ένα μεγάλο σκοτεινό υπόγειο, όπου παλιά έπιπλα και άλλα άχρηστα αντικείμενα είναι σωριασμένα στο σκονισμένο ύγρο πάτωμα.

Μπαίνει στο υπόγειο και ό Κουν με την Κατερίνα τόν ακολουθούν. Ρίχνουν γύρω τόν φώς τών φαναριών τους και άνακαλύπτουν μία σκάλα που οδηγεί πρός τά επάνω. Έπάνω στα σκονισμένα σκαλοπάτια της, διακρίνουν πρόσφατα ίχνη από παπούτσια. Ο Γιώργος και ό Κουν μένουν σκεπτικοί. Τι πρέπει να κάνουν; Να προχωρήσουν ή να γυρί-

σουν πίσω και να φέρουν ενισχύσεις; "Αν κάνουν τόν πρώτο, κινδυνεύουν να πέσουν σε καμμία παγίδα. "Αν κάνουν τόν δεύτερο, θα χάσουν πολύτιμο χρόνο και ίσως έτσι χάσουν τήν εύκαιρία να συλλάβουν τόν Τσιν - Τσιν ή, τουλάχιστον, μερικούς από τούς σπυνερόχους του.

Κυττάζονται σιωπηλά και συνεινούνται θαυμάσια. Ο Κουν σαλεύει τόν κεφάλι του και λέει σιγανά:

— Νομίζω ότι πρέπει να προχωρήσουμε, Γιώργο!

— Ναι!, άπαντάει τόν Παιδί - Φάντασμα.

Και βαδίζει πρός τή σκάλα, έχοντας στο χέρι του έτοιμο τόν πιστόλι του. Άνεβαίνει τά σκαλοπάτια άργά και άθόρυβα, με τόν Κουν και τήν Κατερίνα ξοπίσω του και σταματάει μπροστά σε μία κλειστή πόρτα. Πάνει τόν πόμολο και τόν γυρίζει σιγά - σιγά, με χίλιες προφυλάξεις.

Σπρώχνει τήν πόρτα που υποχωρεί άθόρυβα και... βρίσκει φάτσα με φάτσα μέ τρία αυτόματα! Τά σκοτεινά στόμια τών όπλων κυττάζουν τόν Παιδί - Φάντασμα, τήν Κατερίνα και τόν Κουν με τόν άπαισιο βλέμμα τού θανάτου που κρύβουν μέσα τους! Πίσω από τά αυτόματα, στέκονται τρεις Κινέζοι και τά κίτρινα πρόσωπά τους δείχνουν ολοκάθαρα ότι δέν έχουν άλλη έπιθυμία από τόν να τραθήσουν τή σκανδάλη και να χαρίσουν τόν θάνατο!

— Εὐγενέστατοι κύριοι, λέει ὁ ἕνας Κινέζος, θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε πολὺ ἂν ἀφήσετε τὰ ὄπλα σας νὰ πέσουν χάμω καὶ σηκώσετε τὰ χέρια σας ὅσο πιὸ ψηλὰ μπορεῖτε!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ξερός κρότος ἀκούγεται μέσα στὸ ὑπόγειο. Ὁ Γιώργος κυττάζει πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του καὶ βλέπει τὴ μυστικὴ πόρτα τῆς ὑπονόμου νὰ κλείνῃ. Ὁ Κινέζος λέει:

— Ἡ πόρτα αὐτὴ ἐκλείσει γιὰ πάντα. Ὁ μηχανισμός της εἶναι τέτοιος ὥστε νὰ μπορούμε νὰ τὴν κάνουμε νὰ κλειδωθῇ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ξανανοίξῃ ποτέ! Μόνο μὲ δυναμίτη μπορεῖ τώρα νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ κεῖ. Τὰ ὄπλα σας, παρακαλῶ!

Οἱ τρεῖς παγιδευμένοι ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ μὴν ὑπακούσουν. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας. Ἀφήνουν τὰ ὄπλα τους νὰ πέσουν καὶ σηκώνουν τὰ χέρια τους πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

Ὁ ἴδιος Κινέζος συνεχίζει..

— Ἐχετε τώρα τὴν εὐγενεστάτη καλωσύνη νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε; Ὁ κύριός μας θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ, πρὶν σᾶς στείλουμε νὰ ταξιδέψετε στὸν κόσμον τῶν εὐγενεστάτων προγόνων σας!

— Ὁ Τσὶν - Τσὶν εἶναι ὁ κύριός σας; ρωτᾷ ὁ Γιώργος καθὼς βγαίνει ἀπὸ τὸ ὑπόγειο μαζί μὲ τοὺς δύο συντρόφους του.

Οἱ Κινέζοι δὲν ἀπαντοῦν. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν αὐ-

τομάτων τους, ὁδηγοῦν τοὺς αἰχμαλώτους τους μέσα σ' ἕνα διάδρομο, διασχίζουν μαζί τους ἕνα μεγάλο χῶλ καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Χτυποῦν διακριτικὰ καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει μόνη της.

Οἱ αἰχμαλῶτοι μπαίνουν σ' ἕνα πολυτελέστατο γραφεῖο, διακοσμημένο καὶ ἐπιπλωμένο μὲ τὸν κινέζικο τρόπο. Ἐνας Κινέζος εἶναι καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ φαίνεται θυβισμένος στὴ μελέτη μερικῶν χαρτιῶν. Οἱ τρεῖς Κινέζοι μένουν ἀσάλευτοι καὶ σιωπηλοὶ σὲ στάσι μεγάλου σεβασμοῦ. Ὁ κύριός τους, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ὁ Γιώργος ἀναγνωρίζει τὸν Τσὶν - Τσὶν, ἀφήνει νὰ περάσουν δύο ὁλόκληρα λεπτά πρὶν σηκώσῃ τὸ κεφάλι του.

— Θαυμάσια!, λέει. Τὸ Παιδί - Φάντασμα, ἡ Καταρίνα καὶ ὁ ταξίαρχος Κούν! Τὸ φαντάστηκα ὅτι εἶχες εἰδοποιήσῃ τοὺς Ἀμερικανούς πρὶν μπῆς στὸ μέγαρό μου, Παιδί - Φάντασμα καὶ καταλαβᾷ, ἀπὸ ὅσα ἔχω ἀκούσει γιὰ σένα, ὅτι θὰ κατῶρθωνες νὰ βγῇς ἀπὸ τὴ φυλακὴ σου καὶ νὰ ἀνακαλύψῃς τὴ μυστικὴ δίοδο. Γι' αὐτὸ ἔστησα τὴν παγίδα αὐτή. Ἄν ἐρχόσαστε μὲ πολλοὺς ἄντρες σας θὰ περιοριζόμουν νὰ σᾶς ἀποκλείσω μέσα στὸ ὑπόγειο καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ πεθάνετε διοχετεύοντας ἀσφυξιογόνα ἀέρια. Μὰ ἤρθατε μόνοι σας καὶ ἔτσι προτίμησα νὰ σᾶς

αίχμαλτώσω. Τὸ προτίμησα αὐτό, γιατί θέλω νὰ κουβεντιάσω λίγο μαζί σας καὶ νὰ σὰς ζητήσω μερικές πληροφορίες! Καὶ γιατί θὰ μὲ κάνετε νὰ γίνω πρὶν πλούσιος!

Ὁ Γιώργος δὲν παύει στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ ἐξετάζη τὸ δωμάτιο γύρω μὲ τὸ βλέμμα του. Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας. Τὸ μοναδικὸ παράθυρο τοῦ δωματίου εἶναι κλειστό, τζάμια καὶ ἐξώφυλλα, καὶ ἡ μοναδικὴ πόρτα φρουρεῖται ἀπὸ τοὺς τρεῖς Κινέζους μὲ τὰ αὐτόματα. Ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ ὁ Γιώργος βλέπει αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ μπαίνει ἓνα μικροσκοπικὸ πλάσμα. Εἶναι ὁ τερατώδης Κεφάλας, ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Τσιν - Τσιν, ὁ νάνος μὲ τὸ μικρὸ σῶμα καὶ τὸ πελώριο κεφάλι.

— "Α!... κάνει ὁ νάνος. Τοὺς πιάσαμε, ἔ; Μὰ δὲν πιάσαμε ἐκεῖνον τὸν ἄλλο, τὸ χοντρό, τὸ Σπίθα! "Αχ, πὼς ἤθελα νὰ τὸν εἶχα στὰ χέρια μου!

— Κάνε ὑπομονή, Κεφάλ-λα, λέει ὁ Τσιν - Τσιν γελώντας σιγανὰ. Θὰ τὸν πιάσουμε κι' αὐτόν! Θὰ τοὺς πιάσουμε ὅλους! Τηλεφώνησες ἐκεῖ πού σου εἶπα;

— Βεβαίως! Σὲ δυὸ λεπτά θὰ βρίσκεται ἐδῶ!

— Θαυμάσια!, λέει ὁ Τσιν - Τσιν. ὦ! Μὲ συγχωρήτε γιὰ τὴν ἀγένειά μου! Καθίστε ἀγαπητοί καὶ εὐγενέστατοι ξένοι! Δὲν θέλω νὰ ποῦν ὅτι ὁ Τσιν - Τσιν δὲν περιποιεῖται τοὺς ἐπισκέπτες του!

Ταγματάρχης
Κρούτσερ

ΚΑΘΟΝΤΑΙ καὶ οἱ τρεῖς σὲ μεγά-
λες βαθιεῖς πολυθρόνες, φά-
τσα στὸ γραφεῖο, μὲ τὰ τρία
αὐτόματα πίσω τους καὶ τὸν
Τσιν - Τσιν ἀπέναντί τους.
Περνοῦν μερικὰ λεπτά. "Επεί-
τα, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἓνας
ὕψηλός ξανθὸς ἄντρας μπαί-
νει.

— Πέραστε, ταγματάρχα
Κρούτσερ!, λέει ὁ Τσιν - Τσιν.
"Ἐχω ἐδῶ μερικὰ καλὰ που-
λιὰ γιὰ σὰς! "Ασφαλῶς ὁ
Χίτλερ θὰ ἐνθουσιαστή...

Ὁ νεοφερμένος, πού φαίνε-
ται ἀπὸ μίλια μακριὰ ὅτι εἶ-
ναι Γερμανὸς, ρίχνει μιὰ μα-
τιά στους αἰχμαλώτους καὶ
τὸ στόμα του ἀνοίγει διάπλα-
τα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Τό... τό... Παιδί - φάν-
τασμα!, λέει μὲ δυσκολία.
Καὶ ἡ... Κατερίνα! Καὶ ὁ τα-
ξιάρχος Κούν! Θὰ εἰδοποιή-
σω νᾶρθουν οἱ δικοί μου νὰ
τοὺς παραλάβουν!

— Μιὰ στιγμή!, κάνει ὁ
Κινέζος μὲ γλυκεῖα φωνή. "Αν
δὲν κάνω λάθος, ἔχουμε κάνει
μιὰ συμφωνία: νὰ πληρώνω-
μαι γιὰ κάθε σημαντικὸ αἰ-

χμάλωτο πού σάς παραδίδω και για κάθε έγγραφο πού σάς μεταδίδω, καθώς και για κάθε σαιμποτάζ πού κάνω! Πόσα θά μου δώσετε γι' αυτούς τούς τρεις;

Ο Γερμανός ξεροκαταπίνει και λέει:

— Δέκα χιλιάδες δολάρια!

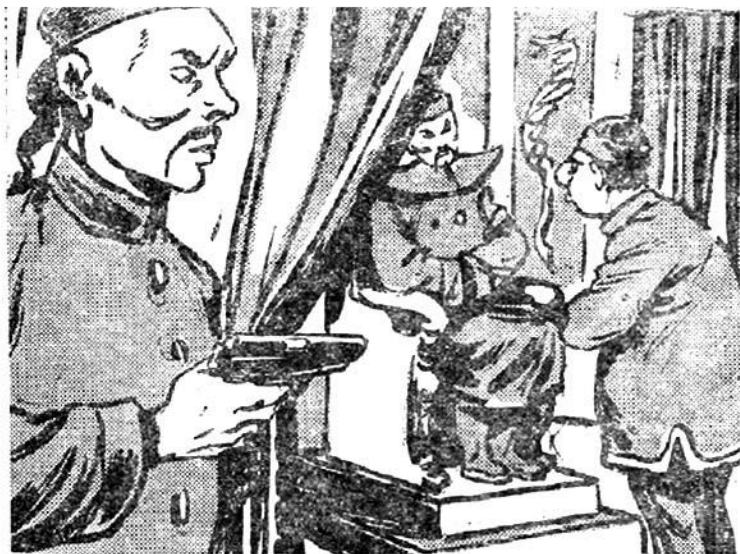
— Χά, χά, χά!, κάνει ο Τσίν - Τσίν. Δέκα χιλιάδες δολάρια! Οί τσιγκουνιές σάς έπικασαν, ώ ευγενέστατε Κρόϋτσερ; Ξεχνάτε ότι μόνο τὸ Παιδί - Φάντασμα έχει έπικηρυχθή από τούς συμπατριώτες σας για πολλήτα χιλιάδες χρυσές λίρες; "Αν προσθέσουμε μερικές χιλιάδες λί-

ρες για τὴν Κατερίνα και άλλες τόσες για τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ Γραφείου 2, δὲ θά ζητήσω πολλὰ ἀν ἀπαιτήσω ἑβδομήντα χιλιάδες χρυσές λίρες για τούς τρεις αἰχμαλώτους μου! Δὲν εἶν' ἔτσι;

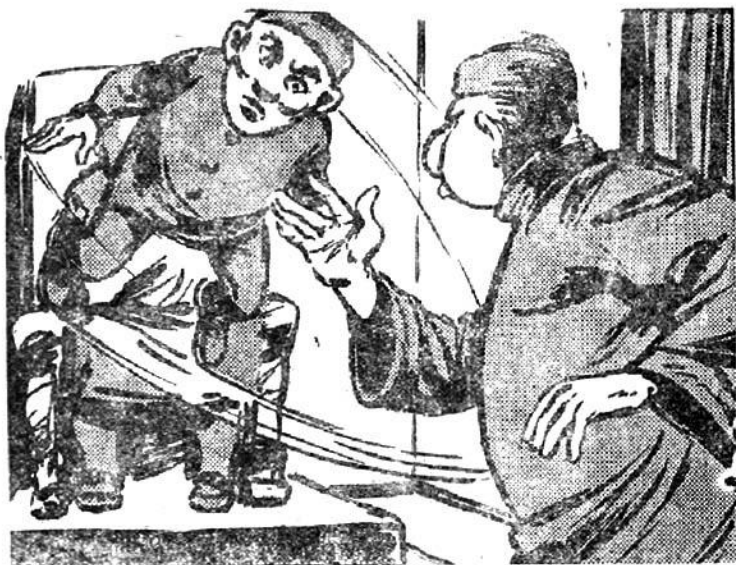
Ο Γερμανός γίνεται κίτρινος.

— Μὰ δὲν ἔχω τόσα χρήματα πρόχειρα!, λέει. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸ Βερολίνο καὶ νά...

— Εἰδοποιήστε το! Ἐγὼ μπορῶ νὰ περιμένω! Καί, μὴ βάλετε κακές σκέψεις στο μισθό σας, ευγενέστατε! Μὴ σκεφθῆτε νὰ δοκιμάσετε νὰ μου ἀρπάξετε τούς αἰχμαλώ-

Ένας Κινέζος με περίστροφο, παραμονεύει

Ἐκσφειδονίζει τὸν Κεφάλαι ἐπάνω στὸν Τσιν - Τσιν

τους γιὰ νὰ πάρετε ἐσεῖς ἔ-
πειτα τὰ χρήματα! Θὰ τοὺς
μεταφέρω σὲ ἀσφαλὲς μέρος,
ποῦ θὰ εἶναι βέβαια ἀγνωστο
σὲ σὰς!

— Πολὺ καλὰ!, λέει ἀπό-
τομα ὁ Γερμανός. Τηλεφωνή-
στε μου σὲ εἴκοσι τέσσερις
ὥρες!

Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμά-
τιο χωρὶς κὰν νὰ χαιρετίσῃ.

Ὁ Τσιν - Τσιν κουνάει τὸ
κεφάλι του καὶ ὁ Κεφάλαι
λέει:

— Πολὺ ἀγενὴς ὁ εὐγενέ-
στατος! Πολὺ εὐγενής!

— Ναί!, κάνει ὁ Τσιν -
Τσιν. Ἀλλὰ πληρώνει καλὰ!

Καὶ ἐκεῖνο ποὺ μὰς ἐνδιαφέ-
ρει εἶναι τὸ χρήμα, ἀγαπητέ
μου Κεφάλαι!... Γρήγορα τώ-
ρα! Πρέπει νὰ πάρουμε ἀπὸ
δῶ τοὺς πολυτίμους αἰχμαλώ-
τους μας! Δὲν ἀποκλείεται
νὰ δοκιμάσῃ νὰ μὰς τοὺς ἀρ-
πάξῃ ὁ Κρόϋτσερ καὶ δὲν ἀ-
ποκλείεται νὰ καταφέρουν οἱ
φίλοι τους νὰ ἀνακαλύψουν
τὸ σπίτι αὐτό!

Οἱ τρεῖς Κινέζοι μὲ τὰ αὐ-
τόματα ποὺ στέκονται πίσω
ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους κά-
νουν ἀπὸ ἓνα ἀθόρυβο βήμα
μπροστὰ. Τὰ αὐτόματα ση-
κώνονται καὶ πέφτουν βαρεῖα
πάνω στὰ κεφάλια τους καὶ
ὁ Γιώργος, ἡ Κατερίνα καὶ

ὁ Κούν χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους.

— Γρήγορα!, λέει πάλι ὁ Τσὶν. Στὰ αὐτοκίνητα!

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, δυὸ μεγάλα κλειστὰ αὐτοκίνητα, πού εἶναι μέσα στὴν αὐλὴ ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ, στὴν Τσάινα Τάουν, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸν ποταμό, ξεκινοῦν. Βγαίνουν στὸ δρόμο καὶ ἀπομακρύνονται μέσα στὴ νύχτα, ἀναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα...

Ὁ Τσὶν - Τσὶν, καθισμένος δίπλα στὸν σωφὲρ τοῦ πρώτου αὐτοκινήτου, ὅπου βρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς αἰχμαλῶτες, τρίβει τὰ χέρια του ἀπὸ ἱκανοποίησι.

— Αὐτό, λέει, εἶναι τὸ μεγαλύτερο κόλπο τῆς ζωῆς μου! Ἐβδομήντα χιλιάδες χρυσὲς λίρες!

Δὲ θὰ ἦταν ὅμως τόσο ἐνθουσιασμένος, ἂν μπορούσε νὰ διακρίνῃ, πίσω ἀπὸ τὰ δύο αὐτοκίνητά του, σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἓνα τρίτο αὐτοκίνητο, σκοτεινὸ καὶ μαῦρο πού κυλάει ἀθέατο μέσα στὸ σκοτὶ τῆς νύχτας, παρακολουθώντας τοὺς Κινέζους.

Στὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ εἶναι καθισμένος ἓνας ξανθὸς ἄντρας μὲ ἄγριο πρόσωπο καὶ πλατεῖς ὤμους, πού θυμίζουν παλαιστή. Δίπλα του, εἶναι καθισμένος ὁ ταγματάρχης Κρόϋτσερ.

— Ὁ παλιο - Κινέζος!, μουρμουρίζει αὐτὸς ὁ τελευταῖος μὲ λύσσα. Ἦθελε νὰ παίξῃ μαζί μου! Ἐβδομήντα

χιλιάδες χρυσὲς λίρες! Ὁ παλιάνθρωπος!

— Μά, κάνει ὁ σωφὲρ, τὸ Βερολίνο εἶναι πρόθυμο νὰ δώσῃ τὰ χρήματα αὐτά γιὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα, τὴν Κατερίνα καὶ τὸν Κούν! Ἀλλωστε, τὰ λεφτὰ τὰ ἔχουμε ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Νέα Ὑόρκη!

— Μὴν εἶσαι βλάκας, Φρίτς!, λέει ὁ ταγματάρχης. Θ' ἀφήσουμε αὐτὸ τὸν κίτρινο νὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ καὶ νὰ γίνῃ πάμπλουτος; Δὲν εἶναι προτιμότερο νὰ τὰ πάρουμε ἐμεῖς καὶ νὰ παραδώσουμε τοὺς τρεῖς αἰχμαλῶτες στὸ Βερολίνο, λέγοντας ὅτι τοὺς πιάσαμε μόνοι μας; Ἔτσι, θὰ μᾶς παρασημοφορήσουν καὶ θὰ πάρουμε κι' ἄλλα γαλόνια!

Ὁ σωφὲρ γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει μὲ μάτια πού λάμπουν.

— Δὲν ἔχεις ὄδιο, Κρόϋτσερ! Δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό! Ἐβδομήντα χιλιάδες χρυσὲς λίρες! Πόσα θὰ μοῦ δώσης ἐμένα;

— Εἴκοσι χιλιάδες χρυσὲς λίρες φτάνουν; ρωτᾷ ὁ Γερμανὸς ταγματάρχης.

— Φτάνουν καὶ περισσεύουν!, λέει ὁ Φρίτς. Θ' ἀγοράσω ἓνα ὥραῖο ἀγρόκτημα στὴν Ἀργεντινὴ καὶ θὰ περάσω ἐκεῖ ζωὴ χαρισάμενη! Λὲς νὰ τὰ καταφέρουμε νὰ τοὺς πάρουμε τοὺς αἰχμαλῶτες;

— Καὶ βέβαια θὰ τὸ καταφέρουμε!

Τὰ αὐτοκίνητα τοῦ Τσὶν - Τσὶν βγαίνουν σιγὰ - σιγὰ

ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

τά πιά διαλεκτά ἀναγνώσματα εἶναι :

Κάθε Τρίτη κυκλοφορεῖ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Πατριωτικὲς περιπέτειες

Κάθε Πέμπτη κυκλοφορεῖ ὁ

ΓΚΡΕΚΟ

Ποδοσφαιρικὲς Περιπέτειες

Κάθε Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ ὁ

ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Περιπέτειες Ζούγκλας

ἀπὸ τὴν πάλι τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ προχωροῦν πᾶν στὸ Λόγκ - 'Αϊλαντ. Ἀκολουθοῦν τὸ δημόσιο δρόμο γιὰ ἓνα διάστημα καὶ ἔπειτα στρίβουν δεξιὰ καὶ παίρνουν ἓνα πλάγιό μικρὸ δρόμο, πού τὰ ὁδηγεῖ σὲ μιά μεγάλη ἀριστοκρατικὴ ἐπαυλὶ. Ἐκεῖ, σταματοῦν καὶ οἱ Κινέζοι κουβαλοῦν τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους μέσα στὴν ἐπαυλὶ, κλείνοντας πίσω τοὺς τὴν αὐλόπορτα.

Οἱ δύο Γερμανοὶ κατάσκοποι σταματοῦν λίγο πιά πέρα, βγαίνουν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ ἐξετάζουν με προσοχὴ τὸ μέρος. Ὁ Κρόυτσερ μορφαίνει.

— Τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα, λέει. Ὁ

τοῖχος τοῦ κήπου ἔχει στὴν κορυφῇ του συρματοπλέγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶμαι βέβαιος ὅτι περνάει ἡλεκτρικὸ ρεῦμα. Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε αὐτὴ τὴ στιγμῇ. Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ φέρουμε ἐπισχύσεις. Μόνοι μας, δὲ θὰ καταφέρουμε οὔτε νὰ μπούμε καν-στὸ σπίτι αὐτό. Ὁ καταραμένος Τσὶν - Τσὶν ἔχει πάρει ὅλα τὰ μέτρα του!

Στινμές
ἀγωνίας

ΓΙΩΡΓΟΣ κυττάζει τὴν Κατερίνα καὶ τὸν ταξίαρχο Κουν

καί λέει μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ὅμολογῶ ὅτι ἡ κατάστασίς μας εἶναι δύσκολη, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπελπιστική!

Οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ἔχουν συνέλθει πιά καὶ εἶναι κλεισμένοι μέσα σ' ἓνα δωμάτιο, ποῦ τὸ παράθυρό του εἶναι φραγμένο μὲ χοντρά σιδερένια κάγκελα. Τὰ χέρια τους δὲν εἶναι δεμένα, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα τους στέκονται δυὸ φρουροί, ποῦ ἔχουν κάθε στιγμή τὰ αὐτόματά τους ἑτοιμαὰ νὰ χαρίσουν τὸ θάνατο!

Ἐχει ξημερώσει πιά καὶ ἀπὸ τὸ καγκελόφραχτο παράθυρο βλέπουν ἓνα κομμάτι ὁμορφῆς ἐξοχῆς, καὶ πῶ πέρα, τὴ γαλάζια θάλασσα.

— Ἐγὼ δὲ βλέπω καμμιὰ ἐλπίδα, λέει ὁ Κούν. Ὁ Τσὶν — Τσὶν μᾶς μετέφερε κάπου μακριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ μάθουν οἱ δικοί μας ποῦ βρίσκομαστε γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν.

— Ναί, λέει ὁ Γιώργος. Οἱ δικοί μας δὲν μποροῦν νὰ μάθουνε ποῦ εἴμαστε. Μποροῦν ὅμως νὰ τὸ μάθουν οἱ ἐχθροὶ μας!

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω!

— Μὰ εἶναι ἀπλό. Φαντάζεσαι ὅτι εἶναι δυνατόν ὁ Ταγματάρχης Κρόυτσερ νὰ δώσῃ τις ἐβδομήντα χιλιάδες λίρες στὸν Τσὶν — Τσὶν καὶ νὰ χάσῃ ἔτσι μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ γίνῃ πλοῦσιος; Τὸ πῶ πιθανὸ εἶναι θὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ ποῦ μᾶς μετέφερε ὁ

Κινέζος καὶ νὰ μᾶς ἀπαγάγῃ. Ἴσως καὶ νὰ παρακολούθησέ τοὺς Κινέζους χτὲς τὴ νύχτα, καθὼς μᾶς μετέφεραν, καὶ νὰ ξέρῃ κιόλας τὸ κρησφύγετό τους.

— Δὲν ἀποκλείεται αὐτό, λέει ὁ Κούν. Τί ἔχουμε ὅμως νὰ κερδίσουμε ἐμεῖς ἀπὸ αὐτό; Μήπως θὰ εἴμαστε καλύτερα στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν;

— Ὅχι, παραδέχεται ὁ Γιώργος. Θυμᾶσαι ὅμως μιὰ λαϊκὴ σοφὴ παροιμία, ποῦ λέει: «Στὴν ἀναμπουμπούλα ὁ λύκος χαίρεται!» Αὐτὸ ἀβῶς σκέπτομαι! νὰ κάνω κι' ἐγώ. Νὰ χαρῶ στὴν ἀναμπουμπούλα, ἄς μὴν εἶμαι λύκος! Ὅταν οἱ Γερμανοὶ δοκιμάσουν νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Κινέζων, ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ σκάσουμε καὶ ἀπὸ τοὺς μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς δέ! Εὐτυχῶς τὰ χέρια μας εἶναι ἐλεύθερα καὶ ἔχω σὲ μιὰ μυστικὴ σάπην ἓνα ὄπλο ποῦ εἶναι ἀρκετὰ ἀποτελεσματικό.

— Τί ὄπλο, Παιδί - Φάντασμα; ρωτᾷ ὁ Κούν.

— Μιὰ ἀμπούλα μὲ ὑπνωτικὸ ἀέριο. Θὰ τὴν σπᾶσουμε ἐδῶ μέσα, ἀφοῦ προηγουμένως κλείσουμε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, καὶ ὅποιος μπαίνει καὶ τραβάει μιὰ - δυὸ ἀνάσες, θὰ θυβίζεται σ' ἓνα γλυκὸ ὕπνο!

— Μὰ θὰ κοιμηθοῦμε κι' ἐμεῖς ἔτσι!, λέει ὁ Κούν.

— Ὅχι! Μαζὶ μὲ τὴν ἀμ-

πούλα, έχω και τὸ ἀντίδοτο: μπαμπάκι καὶ μιὰ ὄλλη ἀμπούλα μὲ εἰδικὸ ὑγρὸ. Θὰ ποτίσουμε τὸ μπαμπάκι στὸ ὑγρὸ αὐτὸ καὶ θὰ φράξουμε μ' αὐτὸ τὰ ρουθούνια μας. Ἐτσι τὸ ὑπνωτικὸ ἀέριό δὲ θὰ μᾶς ἐπήρεάσῃ ἀρκεῖ νὰ ἀναπνέουμε διαρκῶς μὲ τὴ μύτη.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχηγὸς Γραφείου 2 κυττάζει τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ θαυμασμό.

—Εἶσαι καταπληκτικὸς! λέει. Ἐχουν δίκιο ὅσοι λένε ὅτι εἶσαι ἀνίκητος! Τὰ προβλέπεις ὅλα καὶ προσαρμόζεσαι μὲ θαυμαστὸ τρόπο ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ ἀντίξοες περιστάσεις! Καὶ νομίζω ὅτι..

Σωπαίνει. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει καὶ ὁ Τσὶν — Τὸν κάνει τὴν ἐμφάνισί του συνοδευόμενος ἀπὸ δύο φρουροὺς μὲ αὐτόματα.

—Ἀγαπητοί μου, εὐγενέστατοι προσκεκλημένοι, λέει μὲ εἰρωνεία στὴ φωνή. Ἐχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω κάτι πολὺ εὐχάριστο. Δὲ θὰ σᾶς σκοτώσω! Θὰ σᾶς παραδώσω σ' ἓνα φίλο μου, τὸν ταγματάρχη Κρόϋτσερ, ποὺ γνωρίσατε χτὲς τὴ νύχτα. Μοῦ τηλεφώνησε πρὶν λίγο ὅτι ἔχει τὶς ἑβδομηντα χιλιάδες λίρες καὶ ἔστειλα τὸν Κεφάλαι μαζὶ μ' ἓναν ἄλλο ἀνθρώπο μου νὰ τὸν παραλάβουν καὶ νὰ τὸν φέρουν ἐδῶ. Θέλετε τώρα νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου; Ἐλπίζω καὶ εὐχομαί νὰ τοῦ ξεφύγετε πρὶν σᾶς στείλῃ στὴ Γερμανία!

—Γιατὶ ἔτσι θὰ σᾶς ξαναπιάσω καὶ θὰ εἰσπράξω τὶς

ἑβδομηντα χιλιάδες λίρες γιὰ δεύτερη φορὰ! Χά, χά, χά!

Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

—Γρήγορα! λέει ὁ Γιῶργος. Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως πλησιάζει!

Πηγαίνει στὸ παράθυρο καὶ κλείνει τὸ τζάμι. Ἐπειτα, δαγάζει ἀπὸ μιὰ μυστικὴ τσέπη του δυὸ ἀμπούλες καὶ λίγο μπαμπάκι. Σπάζει τὴ μιὰ μουςκεύει τὸ μπαμπάκι μὲ τὸ ὑγρὸ ποὺ περιέχει καὶ φράζει μὲ τὸ μπαμπάκι τὰ ρουθούνια του καὶ τὰ ρουθούνια τῶν συντρόφων του.

—Ὅλα ἔτοιμα, λέει. Πρὸ σέξτε. Θὰ ἀναπνέετε μόνο μὲ τὴ μύτη!

Καὶ σπάζει τὴν ἄλλη ἀμπούλα...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἀπ' τὸ καγκελόφραχτο παράθυρο, διὰ ἀκρίνουν ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ ἤδη σταματάει μπροστὰ στὸ σπίτι. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο πηδοῦν ἔξω ὁ Κεφάλαι, ὁ νάνος γελωτοποιὸς τοῦ Τσὶν - Τσὶν ἓνας Κινέζος καὶ ὁ Ταγματάρχης Κρόϋτσερ.

Ὁ Γερμανὸς ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω κι' ἐπειτα, ξαφνικὰ, κάνει κάτι ἀπροσδόκητο. Χώνει τὸ χέρι του στὴ τσέπη του, τραβάει μιὰ χειροδουβίδα, ἀποσπᾷ μὲ τὰ δόντια του τὸν κρίκο ἀσφαλείας καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὴν αὐλόπορτα, ποὺ ἓνας φρουρὸς ἔχει ξακκλείσει.

Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις ἀν

τήχει κ' αὐλόπορτα σ' κ' ἔνεται στὸν ἀέρα μαζί με τὸν φρουρό της. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα πού σχηματίζεται ἄντρες ὅρ

μούν μέσα στὸν κήπο. Κρατοῦν αὐτόματα καὶ γαζώνουν μ' αὐτὰ ὅλη τὴν πρόσωπι τῆς ἐπαύλεως...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΕΜΜ. ΖΩΠΡΑΦΙΝΗ, Σητεία, Κρήτην: Τὰ τευχὰ πού ζητᾶς ὑπάρχουν, καὶ θὰ σοῦ κοστίσουν 25 δραχ., μαζί με τὰ ταχυδρομικά. Στείλε μου γραμματόσημα τῆς αξίας ἐντὸς φακέλλου, στὴ διεύθυνσιν κ. Γεωργίου Γεωργιάδου, Λέκκα 22, Ἀθῆναι. Ὁ Σπῆρας λέει ὅτι κατορθώματα κάνει, εἰς οὐδὲν δὲν κρατᾷτε τὸ λόγιασας, καὶ δὲν στέλνετε τὰ καλὰ-θὰ μετὰ τὰ φαγώσιμα πού τοῦ ὑπόσχασθε! ❖ ΘΕΟΔ. ΣΤΑΥΡΕΑ, Ἀνδρούσα Μεσσηνίας. Ἐστάλησαν. ❖ ΦΑΝΗ ΒΕΝΤΟΥΡΑ, Κέρκυρα: Φωτογραφίες τῶν ἡρώων μας ἐδόθησαν μετὰ τὰ τευχὰ 9, 17, 25, 44, 57, 161, 196, 197, 198, 199 καὶ 273. Ἐξ αὐτῶν τὰ τευχὰ 9, 17, 25 καὶ 44 ἔχουν ἐξαντληθῇ, καὶ φυσικὰ καὶ οἱ φωτογραφίες. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ σοῦ κοστίσουν 12 δραχ. Στείλε μου τὸ ποσό σὲ γραμματόσημα καὶ νουργή, τῆς αξίας, στὴ διεύθυνσιν κ. Γεωργίου Γεωργιάδου, Λέκκα 22, Ἀθῆναι. Τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα ἐσωτερικῶ καὶ ἐξωτερικῶ εἶναι τὰ ἴδια. ❖ ΚΩΣΤΑ ΣΙΩΡΗ, Λυγία Κορινθίας: Τὰ τευχὰ πού ζητᾶς θὰ σοῦ κοστίσουν 60 δραχ. μαζί με τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα. Στείλε μου τὸ ποσό σὲ γραμματόσημα, ἢ χαρ-

τονομίσματα, ἐντὸς φακέλλου. ❖ ΒΑΣ. ΤΣΟΠΟΥΚΗ Ἀθῆναι: Ὁ μῆδης ξένων χωρῶν θὰ δοθῶν στὸν ἐπόμενο τόμο τοῦ ΓΚΡΕΚΟ. Νομίζω ὅτι ἐπρεπε πρῶτα νὰ προτιμηθῶν οἱ Ἑλληνικὲς καὶ μετὰ οἱ ξένες! Φυσικὰ τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ μετὰ τοὺς ποδοσφαιριστάς. Λίγη ὑπόμνη καὶ θὰ ἔχετε τὶς φωτογραφίες τῶν ξένων ἀσπῶν Ντὶ Στέφανο, Ντίντι, Σαντομαρία κλπ. ❖ ΑΧΙΛΛΕΑ ΚΑΠΡΑΛΟ, Σίνγκεν, Γερμανίαν: Σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους τοῦ Μικροῦ Ἠρώος, Γκρέκο καὶ Μ. Ταρχάν. Χαίρετισμούς σὲ ὅλους. Προχθὲς εἶδα στὸν κινηματογράφον ἓνα φιλμ γυρισμένον στὴν Αἰμὴν τῆς Κωνσταντίας, καὶ σὲ θυμήθηκα. Κάποιον ἐδῶ σκεφθῆκα, ὅτι ὁ μικρὸς φίλος μου Ἀχιλλέας! ❖ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΝ ΑΙ ΓΥΤΤΙΟΝ, Μπιστὰν 37, Κάϊρον: Εἶμαι πολὺ θυωμένος μαζί σου. Ἐχάρισες νὰ μοῦ γράψῃς τὸ ἐπώκιο σου, καὶ ἔτσι θὰ περάσῃ ἑνὶς μῆνας ἕως οὗ πάρῃς τὴν ἀπάντησίν μου μετὰ τοῦ περιοδικοῦ. Ὅπως καταλαβαίνεις εἶναι δυνάτον νὰ κρατῶ τὶς ἐπιστολὰς πού μοῦ στέλνετε διότι θὰ ἐχρειάζοντο ἀλόκληρα κίβωτα ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ἡ ἀλληλογραφία μας. Γιά τὸ ζήτημα τῶν

χρημάτων, είναι απαραίτητο να μου στείλεις επιταγή τραπεζής. **✶** **ΑΝΔΡΕΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ**, Λαμεσόν, Κύπρος: Τα τεύχη κοστίζουν 1,40 έκαστον. Τα ταχυδρομικά είναι 50 λεπτά για κάθε τεύχος. Με 250 μίλλες αγοράζετε 10 τεύχη Μ. "Ηραος. Κάνε τον υπολογισμό σου και γράψε μου σχετικά. **✶** **ΤΟΝΥ ΨΙΛΛΙΔΗΝ**, "Αιστόρια ΛΙ.Ν.Υ. "Ηνωμένες Πολιτείες: Τα τεύχη εστάλησαν στις 30/5/1960. "Ελαβα το τεύχ. Χαιρετισμούς στους φίλους μου. **✶** **ΚΩΣΤΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ**, "Αρμόχαστον, "Κύπρον: "Εχω την διάθεση να σέ ευχαριστήσω, αλλά αυτό που μου ζητάς είναι αδύνατον! Τη διασκευή αυτή δεν μπορείς να την κάνεις εσύ: Φωτογραφίες των ηρώων έδωθη στο τεύχος 273. **✶** **ΑΛΚΗ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗ**, Κτηνίατρος, Κτήρια Πάφου, Κύπρον: Παρέθεσα πλήρη την διεύθυνσή σου για να σου γράψουν όσοι αναγνώστες μας επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν μαζί σου, με σκοπό την ανταλλαγή προσωπικότητων. **✶** **ΘΕΟΔ. Κ. ΣΤΑΥΡΕΑ**, "Ανδρούσα Μεσαμνίκας: "Εστάλησαν. **✶** **ΔΗΜ. ΜΠΕΛΗΓΙΑΝΝΗ**, Χαλκίδα: Κάθε τόμος του Μ. "Ηωος κοστίζει 16 δραχ. συμπεριλαμβανομένων και των ταχυδρομικών έξοδων. "Ο Σπίθας σου παραγγέλλει να συγκεντρώσεις δ-

λα τα κεράσια της προφορείας, κι' έρχεται!! **✶** **ΙΩΑΝ. ΑΝΔΡΟΜΙΔΑ**, Πειραιά: "Η μορφή του περιοδικού είναι ούτ'η και δεν μπορεί ν' αλλάξει! "Ο Ζορρό πώς σου φάνηκε, καλός; Γράψε μου σχετικά, και να είσαι πάντοτε δικαίος! "Ο θυμός είναι ή επιδιδάκτατερη εκδήλωση του ανθρώπου! **✶** **ΚΩΣΤΑ ΜΑΡΚΙΔΗ**, "Ορεστιάδα: "Απάντησα στην προηγούμενη επιστολή σου. "Απαντώ πάντοτε με τη σειρά προτεραιότητας. **✶** **ΚΩΝ/ΝΟΝ ΦΡΑΓΚΟ**, Μεσολόγγα: "Εστάλησαν. **✶** **ΔΙΑΜ. ΤΖΟΥΜΕΡΤΗ**, Βόλμ: Σου έστειλα τον τόμο του Παιδικού Πνευματηρίου. **✶** **ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΠΑΛΑΦΑ**, Ίστανδον: "Εστάλησαν. **✶** **ΒΑΣΙΛ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥΛΟ**, "Ανδρούσα: "Εστάλησαν. **✶** **ΗΡΑΚΛΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ**, "Αθήνας: "Εστάλη. **✶** **ΙΩΑΝΝΗ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗ**, "Αθηνάς: Σε θεωρώ έναν από τους καλύτερους φίλους μου. Είμαι σίμφωνος γ'α' τις προτάσεις σου. "Όταν ευκαιρίσεις έλα μια μέρα να τ'α' πούμε καλύτερα. **✶** **ΣΠΥΡ. ΑΥΓΟΥΣΤΗ**, Λευκοποριά Κορινθίας: Μέχρι σήμερα εξέδοθ'σαν 47 τόμοι του Μικρού "Ηωος και κυκλούνται προς 14 δραχ. έκαστος. Κάθε τόμος αποτελείται από 8 τεύχη. "Απαντώ μόνον μέσω της στήλης αυτής, και κατά σειράν προτεραιότητας. **ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ**

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ «ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ»

Καταπληκτικές περιπέτειες, μυστήριο, άγωνία.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 7ον — Τόμος 48 — Άριθ. τεύχους 383 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22, (έντός τής στοάς), Τηλέ φ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 384, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

Ο ΤΣΙΝ - ΤΣΙΝ ΔΡΑ

τὰ Ἑλληνόπουλα παίζουσι τὴ ζωὴ τοὺς κορώναι - γράμμα-
τα, στὴν προσπάθειά τοὺς νὰ γλυτώσουσιν ἀπὸ τὰ χέρια
τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Κινέζων καὶ ἀνακαλύπτουσιν στὸ
τέλος ὅτι ἔχουσιν πέσει στὰ χέρια Γιαπωνέζων!

Ὅσο γιὰ τὸ Σπίθα, συναντᾷ πάλι τὸ φίλον τοῦ τὸν
Κεφάλαιον καὶ τὸν... προσκαλεῖ σὲ γεῦμα!

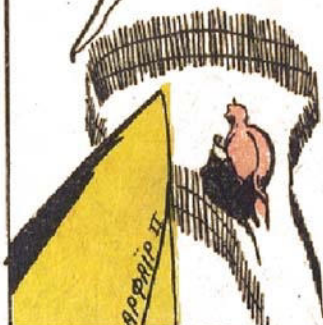
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΚΙ' ΟΜΟΣ...

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ...

ΑΞ ΕΠΙΣΟΥΜΕ ΟΤΙ ΘΑ ΤΟ ΠΙΑΣΟΥΜΕ ΤΩΡΑ...

ΟΜΟΣ Η' ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟ ΖΩΟ ΠΗΔΑΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΑΣΟΥΜΕ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΜΕ ΚΙ' ΕΜΕΙΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΝΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΛΠΑ, ΕΙΣ ΜΑΤΗΝ... ΜΗΠΟΣ Η ΘΕΡΜΟΤΗΣ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ